

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Krawiec
Sędziowie:	SSA Stanisław Rączkowski (spr.) SSA Robert Wróblewski
Protokolant:	Beata Sienica

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Ludwika Uciurkiewicza

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2012 r.

sprawy **A. A. (1)**

oskarżonego z art. 258 § 3 kk, art. 55 ust 1 i 3 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 62 ust. 2 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 263 § 2 kk;

K. P. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 55 ust 1 i 3 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 62 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

L. K. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 55 ust 1 i 3 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

M. P. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 263 § 2 kk;

K. B.

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 263 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 22 listopada 2011 r. sygn. akt III K 171/11

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego **A. A. (1)** w ten sposób, że :

1. ustala, iż przyjęta w punkcie II części dyspozytywnej ilość marihuany wynosi nie mniej niż 52.488,33 gramów;
2. wymierzoną temu oskarżonemu karę pozbawienia wolności za czyn przypisany mu w punkcie II części dyspozytywnej wyroku obniża do 6/sześciu/ lat i 6/sześciu/ miesięcy, a orzeczoną za ten czyn karę grzywny obniża do 180/stu osiemdziesięciu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100/stu/ złotych
3. ustala, iż korzyść majątkowa osiągnięta przez oskarżonego z przestępstwa przypisanego mu w punkcie IV części dyspozytywnej wynosi 42 000/czterdzieści dwa tysiące/ złotych i do tej kwoty obniża przepadek orzeczonej korzyści majątkowej w punkcie V części dyspozytywnej;
4. uniewinnia oskarżonego od popełnienia przestępstwa przypisanego mu w punkcie VI części dyspozytywnej, zaliczając w tej części koszty procesu w sprawie na rachunek Skarbu Państwa;

II. stwierdza, iż straciła moc orzeczonej wobec oskarżonego A. A. (1) kara łączna pozbawienia wolności i grzywny,

III. utrzymuje w mocy w pozostałym zakresie, tenże wyrok wobec oskarżonego A. A. (1),

IV. wymierza oskarżonemu A. A. (1) karę łączną 8 /ośmiu/ lat pozbawienia wolności oraz 180/stu osiemdziesięciu/ stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100/stu/ złotych,

V. na podstawie art. 63§1k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu A. A. (1) okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 29.05.2010r. do 16.06.2010r. i od 11.07.2010r. do 09.05.2012r.

VI. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego **K. P. (1)** w ten sposób, że :

1. ustala, iż oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez A. A. (1) w maju 2010 r./ pkt IX części dyspozytywnej/;
2. wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności za występki z art. 258§1k.k. obniża do 1/jednego/roku;
3. ustala, iż oskarżony dopuścił się czynu przypisanego mu w punkcie X części dyspozytywnej w maju 2010 r.,
4. ustala, iż przyjęta w punkcie X części dyspozytywnej wyroku ilość marihuany wynosi nie mniej niż 6.488,33gramów;
5. wymierzoną temu oskarżonemu karę pozbawienia wolności za przypisany mu czyn w punkcie X części dyspozytywnej obniża do 4/czterech/ lat,
6. ustala, iż korzyść majątkowa osiągnięta przez oskarżonego z przestępstwa przypisanego mu w punkcie X części dyspozytywnej wynosi 3500/trzy tysiące pięćset/ złotych i do tej kwoty obniża przepadek korzyści majątkowej orzeczonej w punkcie XI części dyspozytywnej;

VII. stwierdza, iż straciła moc orzeczonej wobec oskarżonego K. P. (1) kara łączna pozbawienia wolności;

VIII. utrzymuje w mocy w pozostałym zakresie, tenże wyrok wobec oskarżonego K. P. (1),

IX. wymierza oskarżonemu K. P. (1) karę łączną 4/czterech/ lat pozbawienia wolności,

X. na podstawie art. 63§1k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu K. P. (1) okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 29.05.2010r. do 09.05.2012 r.

XI. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego **L. K. (1)** w ten sposób, że:

1. ustala, iż ilość amfetaminy przyjęta w przestępstwie przypisanym oskarżonemu w punkcie XXV części dyspozytywnej wynosi 2 000,00 gramów;
2. wymierzoną temu oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności obniża do 3/ trzech/ lat i 2/dwóch/ miesięcy,

XII. utrzymuje w mocy w pozostałym zakresie, tenże wyrok wobec oskarżonego **L. K. (1)**,

XIII. na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu **L. K. (1)** okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 23. 08. 2010 r. do 06.09.2010 r.

XIV. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego **M. P. (1)** w ten sposób, że:

1. na podstawie art. 258§1 k.k. w zw. z art. 60§3 i §6 pkt 4 k.k. oraz art. 33§1 i §3 k.k. za występki przypisane oskarżonemu w punkcie XXVIII części dyspozytywnej wymierza karę grzywny w wysokości 50/pięćdziesięciu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50/ pięćdziesięciu/ złotych/;
2. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii/ Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm./ w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 60§3 i §6 pkt 4 k.k. oraz art. 33§1 i §3 k.k. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. za występki przypisane oskarżonemu w punkcie XXIX części dyspozytywnej zaskarżonego wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100/stu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50/pięćdziesięciu/ złotych/ ;
3. orzeczonej wobec oskarżonego przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z popełnionego przestępstwa przypisanego mu w punkcie XXIX części dyspozytywnej zaskarżonego obniża do 270 500/dwustu siedemdziesięciu tysięcy pięciuset/ złotych /punkt XXX części dyspozytywnej/;

XV. stwierdza, iż straciła moc orzeczonej wobec oskarżonego **M. P. (1)** kara łączna pozbawienia wolności,

XVI. utrzymuje w mocy w pozostałym zakresie tenże wyrok wobec oskarżonego **M. P. (1)**,

XVII. wymierza oskarżonemu **M. P. (1)** karę łączną grzywny w wysokości 100/ stu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50/pięćdziesięciu/ złotych,

XVIII. na podstawie art. 63§1k.k. na poczet kary pozbawienia wolności /punkt XXXI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku/ zalicza oskarżonemu **M. P. (1)** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 01.06.2010 r. do 06.10.2010 r.

XIX. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego **K. B.** w ten sposób, że :

1. w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie XXXIV części dyspozytywnej ustala, iż zbył on innym osobom nie mniej niż 500 gramów marihuany, eliminuje z podstawy skazania oraz podstawy wymiaru kary za ten czyn art. 64§1 k.k., a wymierzoną za ten występki karę pozbawienia wolności obniża do 1/jednego/ roku i 6/sześciu/ miesięcy, zaś podstawę wymiaru kary za ten czyn uzupełnia o art. 4§1 k.k.
2. orzeczonej w punkcie XXXV części dyspozytywnej przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa przypisanego oskarżonemu w punkcie XXXIV części dyspozytywnej obniża do kwoty 16 200/ szesnastu tysięcy dwustu/ złotych;

XX. stwierdza, iż straciła moc orzeczonej wobec oskarżonego **K. B.** kara łączna pozbawienia wolności,

XXI. utrzymuje w mocy w pozostałym zakresie tenże wyrok wobec oskarżonego K. B.,

XXII. wymierza oskarżonemu K. B. karę łączną 1 /jednego/ roku i 6/sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności,

XXIII. na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 23.08.2010 r. do 10.08.2011 r.

XXIV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. S. i adw. A. P. (1) po 600 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym: M. P. (1)/ adw. K. S./ i K. B./ adw. A. P./ z urzędu przed sądem odwoławczym oraz po 138 złotych tytułem zwrotu VAT,

XXV. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków wyłożonych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym :

- od A . A. 3 zł,

- od K . P. 4 zł,

- od Ł . K. 4 zł,

- od M . P. 742 zł,

- od K. B. 742 zł

oraz wymierza im opłaty za obie instancje :

- A . A. 4200 zł,

- K . P. 400 zł,

- Ł . K. 400 zł,

- M . P. 620 zł,

- K. B. 300 zł.

UZASADNIENIE

Prokuratura Okręgowa we Wrocławiu oskarżyła :

1. A. A. (1) o to, że:

I. w okresie od sierpnia 2009 r. do 30 maja 2010 r. we W. i innych miejscowościach założył, a następnie kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w której skład między innymi K. P. (1) ps. Ł., B. K. (1), Ł. K. (1), S. P. ps. Ż., M. P. (1) ps. M., K. B. ps. Ł., której celem było popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowym nabyciu z Holandii oraz obrocie na terenie Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany i heroiny oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i (...),

tj. o czyn z art. 258§3 kk

II. w okresie od końca sierpnia 2009 do dnia 30 maja 2010 r. poprzez przejścia graniczne w O. i R., działając czynem ciągłym, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z Ł. K. (1), B. K. (1) i K. P. (1) oraz innymi osobami, wbrew przepisom ustawy, nie mniej niż 13-sto krotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium Holandii poprzez terytorium Republiki Federalnej Niemiec na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej znacznych ilości środka

odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 54.988,33 gramów i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 3.784,90 gramów oraz w postaci (...) w ilości nie mniejszej niż 506,35 gramów, w ten sposób, że przebywając w Holandii nabył ww. środki odurzające i substancje psychotropowe, a następnie samodzielnie lub wraz z K. P. (1) i inną osobą przekazywał Ł. K. (1) oraz B. K. (1), którzy następnie przewozili je na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a nadto wraz z K. P. (1) samochodem osobowym marki M.o nr rej. (...) przewiózł na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej substancję psychotropową w postaci (...) w ilości 2,01 grama, po czym we W.:

- samodzielnie lub wspólnie z B. K. (1) przechowywał ww. środki odurzające i substancje psychotropowe, a w tym w mieszkaniu przy ulicy (...) we W. przechowywał 5.019,09 gram marihuany oraz polecił B. K. (1) ukryć we W. przy ulicy (...) 463,91 gram marihuany
- pozostałe środki odurzające i substancje psychotropowe wprowadził wspólnie z innymi osobami do obrotu, a w tym zbył nie mniej niż 7.000 gram marihuany M. P. (1) oraz zbył nie mniej niż 1.200,00 gram marihuany K. B., mając świadomość ich dalszej odsprzedaży,

przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieście Wydział II Karny z dnia 13 lipca 2004 r. sygn. akt II K 586/03 między innymi za czyn z art. 48 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 29 marca 2008 r. do 29 marca 2009 r.,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk w zw. z art. 65§1 kk

III. w okresie od sierpnia 2009 r. do marca 2010 r. we W., P. i innych miejscowościach, działając czynem ciągłym, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1), B. K. (1), Ł. K. (1) oraz K. B. brał udział w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 6.000 gram, w ten sposób, że nabył ww. substancję psychotropową od R. P. (1), a następnie za pośrednictwem M. P. (1) oraz K. B. zbył je innym osobom mając świadomość ich dalszej odsprzedaży, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieście Wydział II Karny z dnia 13 lipca 2004 r. sygn. akt II K 586/03 między innymi za czyn z art. 48 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 29 marca 2008 r. do 29 marca 2009 r.,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64§1 kk w zw. z art. 65§1 kk

IV. w dniu 30 maja 2010 r. we W. w mieszkaniu przy ulicy (...), wbrew przepisom ustawy posiadał znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci **8,54 gram** mefedronu (4-metyloamfetaminy), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieście Wydział II Karny z dnia 13 lipca 2004 r. sygn. akt II K 586/03 między innymi za czyn z art. 48 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 29 marca 2008 r. do 29 marca 2009 r.,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 kk

V. w maju 2010 r. we W., wbrew przepisom ustawy, bez zezwolenia, posiadał broń palną w postaci rewolweru bojowego (...) kaliber 7,62 x 39 mm nr (...) produkcji (...) oraz siedem sztuk amunicji kaliber .32 S. & W. L. produkcji fińskiej, którą następnie oddał na przechowanie K. B.,

tj. o czyn z art. 263§2 kk

2.

2. ***K. P. (1)*** o to, że:

VI. w okresie od sierpnia 2009 r. do 30 maja 2010 r. we W. i innych miejscowościach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez A. A. (1) ps. G., w której skład między innymi wchodził K. B. ps. Ł., B. K. (1), Ł. K. (1), S. P. ps. Ż., M. P. (1) ps. M., której celem było popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowym nabyciu z Holandii oraz obrocie na terenie Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany i heroiny oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i (...),

tj. o czyn z art. 258§1 kk

VII. w okresie od końca sierpnia 2009 do dnia 30 maja 2010 r. poprzez przejścia graniczne w O. i R., działając czynem ciągłym, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. A. (1) i B. K. (1) oraz innymi osobami, wbrew przepisom ustawy, nie mniej niż dwukrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium Holandii poprzez terytorium Republiki Federalnej Niemiec na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej znacznych ilości środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 12.988,33 gramów i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 3.784,90 gramów oraz w postaci (...) w ilości nie mniejszej niż 506,35 gramów, w ten sposób, że przebywając w Holandii wspólnie z A. A. (1) i inną osobą nabył ww. środki odurzające i substancje psychotropowe, przekazał B. K. (1), który następnie zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami przewiózł je na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a nadto wraz z A. A. (1) samochodem osobowym marki M. o nr rej. (...) przewiózł na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej substancję psychotropową w postaci (...) w ilości 2,01 grama, a następnie uczestniczył w ich obrocie, a w tym:

- w maju 2010 r. we W. sprzedał nie mniej niż 200 gram środka odurzającego w postaci marihuany T. N. (1),
- w maju 2010 r. we W. w garażu przy ulicy (...) we W. przechowywał nie mniej niż 5.500,00 gramów środka odurzającego w postaci marihuany,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk

VIII. w dniu 30 maja 2010 r. we W. w mieszkaniu przy ulicy (...) posiadał środek odurzający w postaci kokainy w ilości 0,29 grama,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

3. ***B. K. (1)***, o to, że:

IX. w okresie od sierpnia 2009 r. do dnia 30 maja 2010 r. we W. i innych miejscowościach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez A. A. (1) ps. G., w której skład między innymi wchodził K. P. (1) ps. Ł., M. P. (1) ps. M., K. B. ps. Ł., Ł. K. (1), S. P. ps. Ż., której celem było popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowym nabyciu z Holandii oraz obrocie na terenie Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany i heroiny oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i (...),

tj. o czyn z art. 258§1 kk

X. ***w okresie od końca sierpnia 2009 do dnia 30 maja 2010 r. poprzez przejścia graniczne w O. i R., działając czynem ciągłym, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. A.***

(1) i K. P. (1) oraz innymi osobami, wbrew przepisom ustawy, nie mniej niż 5-cio krotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium Holandii poprzez terytorium Republiki Federalnej Niemiec na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej znacznych ilości środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 14.988,33 gramów i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 3.784,90 gramów oraz w postaci (...) w ilości nie mniejszej niż 506,35 gramów, w ten sposób, że po nabyciu ww. środków odurzających i substancji psychotropowych przez A. A. (1) lub A. A. (1) i K. P. (1) przewiózł je na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a następnie we W. działając wspólnie z A. A. (1) przechowywał je celem wprowadzenia do obrotu,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk

XI. w okresie od czerwca 2009 r. do maja 2010 r. we W., P. i innych miejscowościach działając czynem ciągłym, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znacznych ilości: środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż **6.380 gram**, heroiny w ilości nie mniejszej niż **100 gram** oraz kokainy w ilości nie mniejszej niż **10 gram** oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż **5.000 gram**, w ten sposób, że przyjmował te środki odurzające oraz substancje psychotropowe od członków grupy lub uczestniczył w ich nabyciu, a w tym:

- w okresie od czerwca 2009 r. do marca 2010 r. w P., W. i innych miejscowościach wspólnie i w porozumieniu z A. A. (1), M. P. (1), Ł. K. (1) oraz K. B. nabył od R. P. (2) substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż **5.000,00 gram**, przewoził ją do W., a następnie przekazywał A. A. (1) i M. P. (1)
- w okresie od września 2009 r. do listopada 2009 r. we W. przyjął na przechowanie od A. A. (1) nie mniej niż **6.000 gram** marihuany, a w tym na polecenie A. A. (1) ukrył we W. przy ulicy (...) **462,91 gram** marihuany
- w okresie od kwietnia 2010 r. do maja 2010 r. we W. przyjął na przechowanie od M. P. (1) środki odurzające w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż **380 gram**, heroiny w ilości nie mniejszej niż **100 gram** oraz kokainy w ilości nie mniejszej niż **10 gram**, a w tym nie mniej niż **8 gram** środka odurzającego w postaci kokainy odsprzedał innym osobom,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1kk

XII. w dniu 31 maja 2010 r. we W., wbrew przepisom ustawy bez wymaganego pozwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu bojowego CZ model 85B kaliber 9 mm oraz amunicję w postaci piętnastu nabojów pistoletowych kaliber 9 x 19 mm (9mm typu L.)

tj. o czyn z art. 263§2 kk

4. **Ł. K. (1)** o to, że:

XIII. w okresie od sierpnia 2009 r. do marca 2010 r. we W. i innych miejscowościach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez A. A. (1) ps. G., w której skład między innymi wchodził K. P. (1) ps. Ł., B. K. (1), K. B. ps. Ł., S. P. ps. Ż., M. P. (1) ps. M., której celem było popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowym nabyciu z Holandii oraz obrocie na terenie Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany i heroiny oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i (...),

tj. o czyn z art. 258§1 kk

XIV. w okresie od czerwca 2009 do marca 2010 r. poprzez przejścia graniczne w O. i Z., działając czynem ciągłym, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. A. (1) oraz innymi osobami, wbrew przepisom ustawy, nie mniej niż ośmiokrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium Holandii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej znacznych ilości środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 40.000,00 gramów, w ten sposób, że przebywając w Holandii nabyte przez A. A. (1) ww. środki odurzające ukrywał w nadkoku samochodu marki M. o nr rej. (...), a następnie poprzez terytorium Niemiec przewoził je do Rzeczypospolitej Polskiej, po czym przekazywał je A. A. (1),

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk

XV. w okresie od czerwca 2009 r. do marca 2010 r. w P., W. i innych miejscowościach, działając czynem ciągłym, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z A. A. (1) i B. K. (1) oraz M. P. (1) brał udział w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 2.000,00 gram, w ten sposób, że nabywał wspólnie z ww. osobami od R. P. (1) ww. substancję psychotropową, przewoził do W., przechowywał, a następnie przekazywał A. A. (1) i M. P. (1)

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk

5. ***M. P. (1)*** o to, że:

XVI. w okresie od sierpnia 2009 r. do dnia 30 maja 2010 r. we W. i innych miejscowościach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez A. A. (1) ps. G., w której skład między innymi wchodził K. P. (1) ps. Ł., B. K. (1), K. B. ps. Ł., Ł. K. (1), S. P. ps. Ż., której celem było popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowym nabyciu z Holandii oraz obrocie na terenie Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany i heroiny oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i (...),

tj. o czyn z art. 258§1 kk

XVII. w okresie od sierpnia 2009 do dnia 30 maja 2010 r., we W., P. i innych miejscowościach działając czynem ciągłym, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, samodzielnie lub wspólnie i w porozumieniu z A. A. (1) i innymi osobami brał udział w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 7.000 gram oraz heroiny w ilości nie mniejszej niż 350 gram oraz kokainy w ilości nie mniejszej niż 10 gram, a także substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 8.000 gram, w ten sposób, że:

- w okresie od sierpnia 2009 r. do 30 maja 2010 r. nabył od A. A. (1) nie mniej niż 7.000 gram środka odurzającego w postaci marihuany,
- w okresie od marca 2010 r. do 30 maja 2010 r. nabył od innej osoby środki odurzające w postaci nie mniej niż 350 gram heroiny oraz nie mniej niż 10 gram kokainy
- w okresie od sierpnia 2009 r. do 30 maja 2010 r. działając wspólnie i w porozumieniu z A. A. (1) i innymi osobami nabył od R. P. (1) nie mniej niż 6.000 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy,

a następnie ww. środki odurzające oraz substancję psychotropową po uprzednim dodaniu do niej nie mniej niż 2.500 gramów kreatyny zbył innym osobom, a w tym między innymi:

- w okresie od sierpnia 2009 r. do marca 2010 r. we W. zbył w celu dalszej odsprzedaży S. P. nie mniej niż 7.800 gram amfetaminy, 3.500 gram marihuany oraz 100 gram heroiny,
- w okresie od sierpnia 2009 r. do marca 2010 r. we W. zbył w celu dalszej odsprzedaży M. F. (1) nie mniej niż 100 gram amfetaminy oraz nie mniej niż 100 gram marihuany,
- w okresie od kwietnia 2010 r. do maja 2010 r. we W. przekazał na przechowanie B. K. (1) nie mniej niż 380 gram marihuany, 100 gram heroiny oraz 10 gram kokainy, po czym zbył je innym osobom,

przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej Wydział XII Karny z dnia 7 czerwca 2005 r. sygn. akt XII K 6/05 za czyn z art. 278§1 kk i inne, objętego następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej Wydział XII Karny z dnia 15 września 2006 r. sygn. akt XII K 11/06 na mocy którego wymierzono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 6 lipca 2010 r. do 31 lipca 2009 r. z zaliczeniem między innymi okresu od 8 października 2004 r. do 7 lipca 2006 r.

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64§1 kk w zw. z art. 65§1 kk

XVIII. w okresie od grudnia 2009 r. do 27 maja 2010 r. we W. wbrew przepisom ustawy bez wymaganego pozwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu bojowego CZ model 85B kaliber 9 mm oraz amunicję w postaci trzydziestu naboju pistoletowych kaliber 9 x 19 mm typu L., w ten sposób, że nabył ww. broń palną i amunicję od nieustalonej osoby, a następnie oddał na przechowanie B. K. (1) ww. broń oraz 15 sztuk ww. amunicji,

tj. o czyn z art. 263§2 kk

6. **K. B.** o to, że:

XIX. w okresie od sierpnia 2009 r. do 30 maja 2010 r. we W. i innych miejscowościach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez A. A. (1) ps. G., w której skład między innymi wchodził K. P. (1) ps. Ł., B. K. (1), Ł. K. (1), S. P. ps. Ż., M. P. (1) ps. M., której celem było popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowym nabyciu z Holandii oraz obrocie na terenie Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany i heroiny oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i (...),

tj. o czyn z art. 258§1 kk

XX. w okresie od sierpnia 2009 r. do lipca 2010 r. we W., P. i innych miejscowościach, działając czynem ciągłym, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, brał udział w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 5.000,00 gram oraz znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 1.200 gram, w ten sposób, że:

- w okresie od sierpnia 2009 r. do marca 2010 r. działając wspólnie i w porozumieniu z A. A. (1) ps. (...), M. P. (1) ps. (...), B. K. (1) oraz Ł. K. (1) trzykrotnie nabył od R. P. (1) substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 5.000,00 gram, a następnie samodzielnie lub wspólnie z M. P. (1) i B. K. (1) przewoził je do W., przekazywał A. A. (1) w celu ich dalszej odsprzedaży, a następnie otrzymał od A. A. (1) i M. P. (1) w celu dalszej odsprzedaży innym osobom nie mniej niż 1.000,00 gram ww. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, z czego do lipca 2010 r. zbył innym osobom nie mniej niż 500 gram,
- w okresie od sierpnia 2009 r. do marca 2010 r. nabył od A. A. (1) w celu dalszej odsprzedaży znaczne ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 1.200 gram, z czego do lipca 2010 r. zbył innym osobom nie mniej niż 650 gram

przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej Wydział II Karny z dnia 14 listopada 2001 r. za m.in. przestępstwo z art. 280§1 kk na karę 5 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 23 lutego 2001 r. do 25 listopada 2004 r.,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1 kk

XXI. w okresie od maja 2010 r. do lipca 2010 r. we W., bez wymaganego zezwolenia, otrzymał na przechowanie od A. A. (1) broń palną w postaci rewolweru bojowego (...) kaliber 7,62 x 39 mm nr (...) produkcji radzieckiej z 1945 roku oraz siedem sztuk amunicji kaliber .32 S. & W. L. produkcji fińskiej, a następnie w lipcu 2010 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej sprzedał ww. broń palną oraz amunicję P. Ż. za kwotę 500 złotych,

tj. o czyn z art. 263§1 kk

7. **S. P.** o to, że:

XXII. w okresie od sierpnia 2009 r. do dnia 26 kwietnia 2010 r. we W. i innych miejscowościach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez A. A. (1) ps. G., w której skład między innymi wchodził K. P. (1) ps. Ł., B. K. (1), K. B. ps. Ł., Ł. K. (1), M. P. (1) ps. M., której celem było popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowym nabyciu z Holandii oraz obrocie na terenie Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany i heroiny oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i (...),

tj. o czyn z art. 258§1 kk

XXIII. w okresie od sierpnia 2009 do dnia 26 kwietnia 2010 r., we W. działając czynem ciągłym, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 3.500 gramów oraz heroiny w ilości nie mniejszej niż 100 gramów a także substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 7.800 gramów, w ten sposób, że:

- w okresie od sierpnia 2009 r. do marca 2010 r. nabył od M. P. (1) ps. (...) nie mniej niż 7.800 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy,
- w okresie od marca 2010 r. do 26 kwietnia 2010 r. nabył od M. P. (1) ps. (...) nie mniej niż 3.500 gram środka odurzającego w postaci marihuany
- w okresie od marca 2010 r. do 26 kwietnia 2010 r. nabył od M. P. (1) ps. (...) nie mniej niż 100 gram heroiny

a następnie ww. środki odurzające oraz substancję psychotropową przechowywał w celu dalszej odsprzedaży, a w tym dniu 26 kwietnia 2010 r. przechowywał 95,76 grama netto marihuany oraz 10,09 grama netto amfetaminy, a pozostałe środki odurzające i substancje psychotropowe sprzedał innym osobom, w tym nie mniej niż 100 gram amfetaminy oraz nie mniej niż 100 gram marihuany sprzedał M. F. (1) ps. T.,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk

XXIV. w okresie od sierpnia 2009 r. do 26 kwietnia 2010 r. we W. kilkakrotnie udzielił P. S. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 2,5 grama

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

8. **M. F. (1)** o to, że:

XXV. w okresie od sierpnia 2009 r. do marca 2010 r. we W. działając czynem ciągłym, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, brał udział w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 100 gram, oraz środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 100 gram, w ten sposób, że nabył ww. substancje psychotropowe oraz środki odurzające od M. P. (1) ps. (...) w celu ich dalszej odsprzedaży,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

Wobec M. F. (1) został złożony wniosek o skazanie na zasadzie art. 335 § 1 kpk w zw. z art. 343 § 2 pkt. 2 kpk za opisane powyżej w punkcie XXV przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie kary:

- na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii kary 2 lat pozbawienia wolności i grzywny wymiarze 100 stawek dziennych po 50 złotych każda,

- na podstawie art. 343 § 2 pkt. 2 kpk w zw. z art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 kk – warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności na okres 8 lat.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 9 czerwca 2011 r. o sygn. akt III K 179/11 wydał wyrok skazujący wobec M. F. (1)/ k. 2517/. Wyrok jest prawomocny.

Wyrokiem z dnia 22 listopada 2011 r. – sygn. akt III K171/11 – Sąd Okręgowy we Wrocławiu

I. uznał oskarżonego **A. A. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 258 § 3 k.k. wymierzył mu karę **3 (trzy) lata i 5 (pięć) miesięcy pozbawienia wolności**;

II. uznał oskarżonego **A. A. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu **grzywnę w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) zł i karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności**;

III. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego **A. A. (1)** z przestępstwa opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku w kwocie 553.238 (pięćset pięćdziesiąt trzy tysiące dwieście trzydzieści osiem) zł;

IV. uznał oskarżonego **A. A. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu **grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) zł i karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności**;

V. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego **A. A. (1)** z przestępstwa opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku w kwocie 90.000 (dziewięćdziesiąt tysięcy) zł;

VI. uznał oskarżonego **A. A. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu **karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności**;

VII. uznał oskarżonego **A. A. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. wymierzył mu **karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności**;

VIII. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył **A. A. (1)** karę łączną grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) zł i karę 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności;

IX. uznał oskarżonego **K. P. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu **karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

X. uznał oskarżonego **K. P. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. wymierzył mu **grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) zł i karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności**;

XI. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego **K. P. (1)** z przestępstwa opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku w kwocie 84.000 (osiemdziesiąt cztery tysiące) zł;

XII. uznał oskarżonego **K. P. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu **karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

XIII. na podstawie art. 85 §1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył **K. P. (1)** karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

XIV. uznał oskarżonego **B. K. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu **karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

XV. uznał oskarżonego **B. K. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. wymierzył mu **grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł i karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności**;

XVI. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego **B. K. (1)** z przestępstwa opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) zł;

XVII. uznał oskarżonego **B. K. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XI części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu **grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł i karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

XVIII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego **B. K. (1)** z przestępstwa opisanego w punkcie XI części wstępnej wyroku w kwocie 4.000 (cztery tysiące) zł;

XIX. uznał oskarżonego **B. K. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. wymierzył mu **karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności**;

XX. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierza **B. K. (1)** karę łączną grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł i karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

XXI. na podstawie art. 60 § 5 k.k. wykonanie orzeczonej w punkcie XX kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego **B. K. (1)** warunkowo zawiesił na okres 8 (ośmiu) lat próby;

XXII. uznał oskarżonego **L. K. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XIII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu **karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności**;

XXIII. uznał oskarżonego **L. K. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 §1 k.k. wymierzył mu **grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł i karę 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności**;

XXIV. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego **L. K. (1)** z przestępstwa opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku w kwocie 19.000 (dziewiętnaście tysięcy) zł;

XXV. uznał oskarżonego **L. K. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XV części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 §1 k.k. wymierzył mu **grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł i karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

XXVI. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego **L. K. (1)** z przestępstwa opisanego w punkcie XV części wstępnej wyroku w kwocie 1.000 (tysiąc) zł;

XXVII. na podstawie art. 85 §1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył **L. K. (1)** karę łączną grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł i karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

XXVIII. uznał oskarżonego **M. P. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XVI części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu **karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności**;

XXIX. uznał oskarżonego **M. P. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XVII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu **grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł i karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności**;

XXX. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego **M. P. (1)** z przestępstwa opisanego w punkcie XVII części wstępnej wyroku w kwocie 300.000 (trzysta tysięcy) zł;

XXXI. uznał oskarżonego **M. P. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XVIII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. wymierzył mu **karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

XXXII. na podstawie art. 85 §1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył **M. P. (1)** karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXXIII. uznał oskarżonego **K. B.** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XIX części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu **karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności**;

XXXIV. uznał oskarżonego **K. B.** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XX części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu **grzywnę w wysokości 100 (stu)**

stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł i karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

XXXV. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego **K. B.** z przestępstwa opisanego w punkcie XX części wstępnej wyroku w kwocie 31.800 (trzydzieści jeden tysięcy osiemset) zł;

XXXVI. uznał oskarżonego **K. B.** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXI części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. wymierzył mu **karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

XXXVII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego **K. B.** z przestępstwa opisanego w punkcie XXI części wstępnej wyroku w kwocie 500 (pięćset) zł;

XXXVIII. na podstawie art. 85 §1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył **K. B.** karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXXIX. uznał oskarżonego **S. P.** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu **karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;**

XL. uznał oskarżonego **S. P.** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXIII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu **grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł i karę 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;**

XLI. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego **S. P.** z przestępstwa opisanego w punkcie XXIII części wstępnej wyroku w kwocie 61.374 (sześćdziesiąt jeden tysięcy trzysta siedemdziesiąt cztery) zł;

XLII. uznał oskarżonego **S. P.** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXIV części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) wymierzył mu **karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;**

XLIII. na podstawie art. 85 §1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył **S. P.** karę łączną 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

XLIV. na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez ich zniszczenie dowodów rzeczowych, opisanych w: wykazie dowodów rzeczowych nr II/49/10 pod poz. 23, 25, 27,36-37, 41-45, 60; wykazie dowodów rzeczowych nr III/50/10 pod poz. 77-78; wykazie dowodów rzeczowych nr IV/51/10 poz. 84-86,95; wykazie dowodów rzeczowych nr VIII/62/10 poz. 128; wykazie dowodów rzeczowych nr I/63/10 pod poz. 1, 16-19;

XLV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu **A. A. (1)** na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 29.05.2010r. do dnia 22.11.2011r.;

XLVI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu **K. P. (1)** na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 29.05.2010r. do dnia 22.11.2011r.;

XLVII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu **B. K. (1)** na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 30.05.2010r. do dnia 18.11.2010r.;

XLVIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu **L. K. (1)** na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 23.08.2010r. do dnia 6.09.2011r.;

XLIX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu **M. P. (1)** na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 1.06.2010r. do dnia 6.10.2010r.;

L. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu **K. B.** na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 23.08.2010r. do dnia 10.08.2011r.;

LI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu **S. P.** na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 26.04.2010r. do 28.04.2010r. oraz od dnia 19.08.2011r. do dnia 6.09.2011r.;

LII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. S. przy ul . (...) we W., kwotę 2.100 zł (plus VAT), tytułem udzielonej oskarżonemu pomocy prawnej z urzędu;

LIII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. P. (1) przy ul . (...) we W., kwotę 2.100 zł (plus VAT), tytułem udzielonej oskarżonemu pomocy prawnej z urzędu;

LIV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. dr O. G. przy ul . (...) we W., kwotę 2.100 zł (plus VAT), tytułem udzielonej oskarżonemu pomocy prawnej z urzędu;

LV. zasądził od każdego z oskarżonych koszty procesu nań przypadające, zaś zwolnił ich od opłat w sprawie.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyli obrońcy oskarżonego **A. A. (1)**. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucili:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 kpk i 424 § 1 pkt. 1 kpk poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów na rzecz jej dowolności oraz przeprowadzenie oceny w sposób sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego wyrażające się w szczególności w:

- uznaniu wyjaśnień złożonych przez B. K. (1) za w pełni wiarygodne w zakresie obciążającym innych oskarżonych mimo istotnych różnic w treści poszczególnych wyjaśnień tego oskarżonego oraz pomimo jego szerokiej niepamięci co do istotnych okoliczności podczas składania wyjaśnień w toku przewodu sądowego (protokół rozprawy z dnia 18.11.2011 r. str. 4), co stoi w oczywistej sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego w obliczu uznania za wiarygodne również tych wyjaśnień tego oskarżonego, w których oświadczył on, że cały czas myśli o sprawie i ją przeżywa oraz w obliczu faktu, że oskarżony ten korzysta z dobrodziejstwa art. 60 § 3 kk, przy jednoczesnym uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień A. A. (1), szczególnie w zakresie ilości zakupionych w Holandii środków odurzających wskazania ich właścicieli,

- negatywnej ocenie wyjaśnień oskarżonych, (również uznanego za wiarygodnego B. K. (1) korzystającego z dobrodziejstwa art. 60 § 3 kk) w którym konsekwentnie zaprzeczali aby mieli zamiar udziału w zorganizowanej grupie przestępczej bądź na to się godzili oraz aby obejmowali swoją świadomością, że zorganizowana grupa przestępcza w ogóle istniała a oni byli jej członkami, czego konsekwencją było poczynienie ustaleń o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej założonej i kierowanej przez A. A. (1) podczas gdy materiał dowodowy oceniony w sposób prawidłowy nie dawał do tego podstawy,

- negatywnej ocenie wyjaśnień A. A. (1), w których nie przyznał się on do posiadania rewolweru bojowego (...) oraz amunicji i pozostających z nimi w spójności wyjaśnień M. P. (1) i pozytywnej ocenie w tym zakresie wyjaśnień K. B. pomimo, że to u tego oskarżonego ujawniono broń, przyznał się on do jej dalszej odsprzedaży i posiadania przez okres kilku miesięcy co stoi w oczywistej sprzeczności logicznej z jego twierdzeniem, że broń w rzeczywistości nie należała do niego a jedynie nie mógł jej zwrócić A. A. (1), z którym miał jednak jak wykazano kontakt, a w konsekwencji poczynienie ustaleń, że właścicielem broni był oskarżony A. i uznanie jego sprawstwa i winy odnośnie przestępstwa z art. 263 § 2 kk,

bez bliższego, wyczerpującego wyjaśnienia swojego stanowiska.

2. obrazę przepisów postępowania, a to art. 167 kpk poprzez zaniechanie wyjaśnienia istotnej dla sprawy okoliczności tj. rzeczywistej zawartości amfetaminy w sprzedawanym przez oskarżonych proszku koloru białego w obliczu ujawnienia w toku postępowania sądowego okoliczności wg. których amfetamina była różnej jakości co należy rozumieć jako różną jej rzeczywistą zawartość i była dodatkowo rozrabiana poprzez dosypywanie kreatyny w stosunku 4 do 1, co zostało przez Sąd włączone w zakres poczynionych ustaleń faktycznych (str. 11 uzasadnienia), a co było możliwe do ustalenia w drodze przeprowadzenia dowodu z opinii fizykochemicznej na okoliczność szczegółowego ustalenia procentowej i wagowej zawartości amfetaminy w zabezpieczonych substancjach,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na:

- ustaleniu, że A. A. (1) zaproponował M. P. (1) udział w handlu narkotykami sprowadzanymi z Holandii, a rolą M. P. (1) miało być zorganizowanie ich rozprowadzania na terenie W. podczas gdy prawidłowa analiza wyjaśnień prowadzi do wniosku, że to M. P. (1) zwrócił się do A. A. (1) z inicjatywą handlu narkotykami i zapytał go jedynie czy mógłby mu je dostarczyć,

- przyjęciu ilości środków odurzających – marihuany – zgodnych z ilościami tych środków wskazanymi w akcie oskarżenia podczas gdy jak przyjął w pisemnym uzasadnieniu wyroku Sąd, określone tam ilości zostały obliczone na podstawie zwielokrotnienia ogólnikowych szacunków jednego z oskarżonych – B. K. (1), który nie ważył marihuany w Holandii podczas jej pakowania, a w swoich wyjaśnieniach określał jej wagę używając sformułowania „około”,

- przyjęciu ilości środków odurzających – amfetaminy – zgodnych ze wskazanymi w akcie oskarżenia podczas gdy jak wskazał Sąd w pisemnym uzasadnieniu wyroku amfetamina była rozrabiana poprzez dodatnie kreatyny w proporcjach nawet 4 do 1 (str. 11 ac. 1 pisemnego uzasadnienia wyroku), a nadto już przed rozrobieniem była różnej jakości str. 11 ac. 3), przy zaniechaniu ustalenia rzeczywistej zawartości amfetaminy w substancji sprzedawanej przez oskarżonych.

4. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 4 § 1 kk poprzez jego niezastosowanie w zakresie czynu opisanego w pkt. IV części wstępnej wyroku, podczas gdy zgodnie z obowiązującą w dacie popełnienia tego czynu ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii „mefedron” nie był substancją zabronioną w rozumieniu tej ustawy, a zatem ustawa obowiązująca w dacie popełnienia czynu i eliminująca odpowiedzialność karną oskarżonego – jako względniejsza dla sprawy – winna być zastosowana w przedmiotowej sprawie, czego konsekwencją winno być uniewinnienie oskarżonego,

5. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 258 k.k. w szczególności poprzez niewłaściwą interpretację należącego do znamion strony przedmiotowej stypizowanego w nim przestępstwa znamienia zakładania i kierowania zorganizowaną grupą przestępczą oraz udziału w niej, polegającą w szczególności na niedostrzeżeniu różnicy pomiędzy współsprawczym popełnieniem czynu zabronionego a jego popełnieniem w ramach grupy charakteryzującej się cechami wskazującymi na niezbędne minimum jej organizacji w rozumieniu art. 258 k.k. czego konsekwencją było nieuprawnione zastosowanie wskazanego przepisu ustawy karnej w odniesieniu do zarzucanych oskarżonemu czynów.

Z ostrożności procesowej, gdyby Sąd nie podzielił powyższych zarzutów:

6. rażąco niewspółmierność kary w odniesieniu do orzeczonych kar jednostkowych jak również w zakresie kary łącznej.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońcy oskarżonego wnieśli :

1. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynów przypisanych mu w pkt. I, IV, VI, VII części dyspozytywnej wyroku i uznanie go za winnego czynu opisanego w pkt. II części dyspozytywnej wyroku i uznanie go za winnego czynu opisanego w pkt. II części dyspozytywnej wyroku przy zmianie opisu tego czynu poprzez przyjęcie ilości środków odurzających wskazanej przez oskarżonego w toku rozprawy głównej oraz w następstwie

powyższego zmianę orzeczenia o karze poprzez złagodzenie orzeczonej za ten czyn kary do kary zbliżonej do dolnej granicy ustawowego zagrożenia;

ewentualnie

2. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego **K. P. (1)** zarzucił :

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt. 2 kpk), a to:

1. art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez uwzględnienie jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, wyrażających się w budowaniu przekonania o winie oskarżonego w oparciu o dowód z wyjaśnień oskarżonego B. K. (1), ocenianych jako spójne, logiczne i konsekwentne, a w konkluzji założenie a priori, że znaczna część z podawanych przez oskarżonego okoliczności, nie zasługuje na uwzględnienie, nie przemawia na jego korzyść, a same wyjaśnienia oskarżonego stanowią jedynie przyjętą przez niego linię obrony; ponadto poprzez dowolną nie swobodną ocenę dowodów polegających na:

- błędnym przyjęciu argumentacji, że oskarżony K. P. (1) w okresie od sierpnia 2009 r. do 30 maja 2010 r. we W. i innych miejscowościach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez A. A. (1), podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie daje podstaw do przypisania oskarżonemu winy i sprawstwa w zakresie opisanego w treści zarzutu czasookresu popełnienia przestępstwa, a przede wszystkim uczestnictwa w zorganizowanej grupie przestępczej,

- nieuzasadnionej ocenie, że oskarżony w okresie od końca sierpnia 2009 roku do dnia 30 maja 2010 r. wbrew przepisom ustawy, nie mniej niż dwukrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium Holandii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej znacznych ilości środka odurzającego, podczas gdy po pierwsze brak jest podstaw do uznania, że oskarżony w 2009 roku miał wyjeżdżać do Holandii w celu opisanym w tym zarzucie, ponadto podczas gdy z ocenionych przez Sąd za wiarygodne wyjaśnień B. K. (1) wynika, że K. P. (1) brał udział jedynie przy dwóch ostatnich wyjazdach do Holandii, tj. w 2010 roku, przy czym tylko podczas jednego z nich dopuścił się styczności z narkotykami, tj. pomagał przy ich pakowaniu B. K. (1), co więcej, podczas gdy brak jest podstaw do przyjęcia, jakoby oskarżony miał brać udział w wyjazdach do Holandii „nie mniej niż dwukrotnie”, w sytuacji gdy pozostały w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na takie stwierdzenie, ponadto podczas gdy z treści opinii nr (...) z dnia 6 września 2010 roku wynika, że na zabezpieczonym materiale dowodowym tj. 8 pakunkach oraz 5 rurach plastikowych wypełnionych marihuaną, nie zidentyfikowano odcisków linii papilarnych oskarżonego K. P. (1), co uzasadniać powinno przyjęcie tezy, że oskarżony nie brał udziału w popełnieniu przestępstwa oraz nie wiedział co znajduje się w walizce, która została mu oddana na przechowanie i która była zabezpieczona na kod i do której oskarżony nie miał dostępu,

- błędnym uznaniu, że oskarżony osiągał korzyści majątkowe w ramach zarzucanego mu czynu – opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku – podczas gdy żaden dowód w sprawie, w szczególności wyjaśnienia współoskarżonego B. K. (1), uznane przez Sąd za wiarygodne, nie dają podstawy do takiego wnioskowania,

- nieuzasadnionym wnioskowaniu, że oskarżony wprowadzał do obrotu, narkotyki uprzednio sprowadzone zza granicy na terenie Polski – w odniesieniu do T. N. (1) – podczas gdy świadek ten wyraźnie wskazał, że nie wie skąd oskarżony miał narkotyki,

- bezzasadnym przyjęciu wniosku, że oskarżony za przechowywanie narkotyków dostawał od A. A. (1) 3000 zł. podczas gdy ten wyjaśniał odmiennie, mianowicie wskazując, że narkotyki przechowywał dla niego B. K. (1) i to on dostawał za to dodatkowe wynagrodzenie,

- pozbawioną podstaw do uznania, że oskarżony sprowadził na terytorium Polski znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 3.784,90 gramów oraz w postaci (...) w ilości nie

mniejszej niż 506, 35 gramów, podczas gdy żaden z dowodów odnoszących się do wyjazdów K. P. (1) nie świadczy o możliwości przyjęcia takiej oceny, wręcz przeciwnie – korelujące ze sobą wyjaśnienia K. P. (1) oraz B. K. (1) odnoszące się do przedostatniego wyjazdu dają podstawę do odniesienia się jedynie w zakresie środka odurzającego w postaci marihuany,

- pozbawioną podstaw do uznania, że oskarżony sprowadził na terytorium Polski znaczne ilości substancji odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 12.988, 33 grama, podczas gdy brak jest dowodów umożliwiających przypisanie oskarżonemu sprawstwa w tym zakresie,

- nieuzasadnionym wnioskowaniu, że wyjaśnienia oskarżonego dotyczące jego wyjazdów do Holandii nie zasługują na uwzględnienie, albowiem są one sprzeczne z wyjaśnieniami Ł. K. (1) i A. A. (1), podczas gdy analiza treści wyjaśnień tych oskarżonych nie jest odmienna od wyjaśnień K. P. (1) w zakresie opisywanym przez Sąd,

- nieuzasadnionym odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego, który wskazywał, że jego pierwszy wyjazd do Holandii miał założenie charakteru towarzyskiego, podczas gdy pozostałe dowody, w tym w szczególności wyjaśnienia A. A. (1) oraz B. K. (1) co do zasady nie podważają wiarygodności wyjaśnień K. P. (1),

- bezzasadnym przyjęciu tezy, że oskarżony w garażu przy ulicy (...) we W. przechowywał nie mniej niż 5.500,00 gramów środka odurzającego w postaci marihuany, podczas gdy oskarżony do winy się nie przyznał, a jego wyjaśnienia w zakresie szczegółowego opisu zdarzeń dotyczących przechowania nie mogą być oceniane jako niewiarygodne, co więcej z treści opinii nr (...)z dnia 6 września 2010 roku wynika, że na zabezpieczonym materiale dowodowym, nie zidentyfikowano odcisków linii papilarnych oskarżonego K. P. (1), co wskazywać powinno na to, że oskarżony nie otwierał walizki, nie wiedział co jest jej zawartością oraz nie brał udziału w tej zapakowaniu,

2. art. 5 § 2 kpk poprzez nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego pozostających – wbrew uznaniu Sądu I instancji – w sprawie wątpliwości grupujących się wokół ustalenia sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie wprowadzenia do obrotu dla T. N. (1) 200 gram środka odurzającego w postaci marihuany, z punktu widzenia oceny treści zeznań świadka, w sytuacji gdy z treści zeznań tego świadka - podtrzymywanych i nie zmienionych w toku przesłuchania przed Sądem – wynika, że do dwukrotnej sprzedaży mu narkotyków miało dojść w okresie kiedy oskarżony przebywał za granicą oraz w czasie kiedy wobec oskarżonego stosowano już środek zapobiegawczy o charakterze izolacyjnym, a ponadto w sytuacji gdy pozostały materiał dowodowy nie dał podstaw do bezspornej oceny i weryfikacji zeznań świadka w zakresie opisu czynu przypisanego oskarżonemu,

3. art. 424 § 1 pkt. 1 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez ogólne uzasadnienie orzeczenia w częściach dotyczących argumentacji stanowiącej podstawę do przypisania oskarżonemu winy i sprawstwa, w szczególności w częściach dotyczących ilości przypisanych oskarżonemu substancji odurzających i psychotropowych, które miał sprowadzić z Holandii na terytorium Polski, czasookresu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej, wprowadzenia środków odurzających do sprzedaży w Polsce dla T. N. (1), czasokresu sprowadzania z Holandii na terytorium Polski substancji odurzających i psychotropowych, wiedzy oskarżonego o tym co przechowywał w garażu przy ul. (...) w maju 2010 roku, jak również ilości wyjazdów do Holandii w celu zakupu sprowadzenia substancji odurzających i psychotropowych na terytorium Polski,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść tego orzeczenia (art. 438 pkt. 3 kpk) polegający na:

- uznaniu oskarżonego K. P. (1) za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku polegającego na tym, że w okresie od sierpnia 2009 roku do 30 maja 2010 roku we W. i innych miejscowościach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez A. A. (1), podczas gdy oskarżony do winy się nie przyznał, a zgromadzone dowody w sprawie nie dają wystarczającej podstawy do przyjęcia sprawstwa przestępstwa wobec braku dowodów przemawiających przeciwko wersji przedstawionej przez oskarżonego,

- uznaniu oskarżonego K. P. (1) za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku polegającego na tym, że w okresie od końca sierpnia 2009 roku do dnia 30 maja 2010 roku, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, nie mniej niż dwukrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznych ilości środka odurzającego oraz uczestniczył w ich obrocie oraz przechowywał środki odurzające w postaci marihuany, podczas gdy oskarżony do winy się nie przyznał, a zgromadzone dowody w sprawie nie dają jakiegokolwiek podstawy do przyjęcia sprawstwa przestępstwa tak w zakresie czasookresu wskazanego w treści opisu czynu, ilości wyjazdów, ilości środków odurzających, sposobności wprowadzenia środków odurzających do obrotu, faktu ich przechowywania, a przede wszystkim działania wspólnie i w porozumieniu ze współoskarżonymi w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Z daleko idącej ostrożności procesowej, na wypadek braku przyjęcia przez Sąd podstaw do uwzględnienia zgłoszonych zarzutów dotyczących obrazy przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia jak również dotyczących błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia, mogących mieć wpływ na treść orzeczenia zarzucił również:

III. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary (art. 438 pkt. 4 kpk) wyrażającą się w naruszeniu:

- art. 53 § 1 i § 2 kk poprzez nieuwzględnienie, w procesie orzekania o wysokości wymiaru kar jednostkowych za poszczególne czyny oraz kary łącznej, okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a tym samym na niższy – od orzeczonego – wymiar kary, takich jak: przyznanie się do popełnienia czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku, przyznanie okoliczności towarzyszących zdarzeniu opisanego w zarzucie czynu punktu VII części wstępnej wyroku, bardzo dobra opinia wynikająca z treści wywiadu środowiskowego o oskarżonym jak również dotychczasowa niekaralność za przestępstwa podobne, podczas gdy ogólne dyrektywy sądowego wymiaru kary, dając sądowi orzekającemu niezawisły przywilej uznaniowości w zakresie określenia wysokości wymiaru kary, wskazują w sposób obligatoryjny na konieczność uwzględniania przy określaniu stopnia winy oskarżonego okoliczności w tym przepisie wskazanych, a więc odpowiadających okolicznościom leżącym, w realiach niniejszej sprawy, po stronie oskarżonego K. P. (1), które z obiektywnego punktu widzenia winny zostać uwzględnione i wpływać na łagodniejszy wymiar orzeczonej kary.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca K. P. (1) wniósł o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku tj. w punktach IX, X, XI, XII oraz XIII w ten sposób, że oskarżonego K. P. (1) uniewinnić od zarzucanych mu czynów opisanych w punkcie VI, VII i VIII części wstępnej wyroku;

- alternatywnie w ten sposób, że oskarżonego K. P. (1) uniewinnić od zarzucanych mu czynów opisanych w punkcie VI i VII, części wstępnej wyroku, zaś postępowanie co do zarzucanego oskarżonemu czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku umorzyć, zgodnie z art. 62a ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k,

ewentualnie

II. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Z daleko idącej ostrożności procesowej, na wypadek przyjęcia braku podstaw do zmiany wyroku zgodnie z pkt. I wniosku apelacji oraz na wypadek przyjęcia braku podstaw do uchylenia wyroku zgodnie z pkt. II wniosku apelacji wniósł o:

III. zmianę zaskarżonego wyroku w punktach IX, X, XII oraz XIII poprzez wymierzenie oskarżonemu łagodniejszych kar jednostkowych za poszczególne czyny oraz wymierzenie kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji.

Także w całości wyrok został zaskarżony w odniesieniu do **L. K. (1)**. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

1.

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, a polegający na ustaleniu, iż Ł. K. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy prawidłowym winno być uznanie, iż grupy nie było bądź też oskarżony podejmując czynności sprawcze nie działał w ramach jej struktury,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, a polegający na ustaleniu, iż Ł. K. (1) w okresie od czerwca 2009 roku do marca 2010 roku dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia środków odurzających w ilości nie mniejszej niż 40 kg z czego uzyskał korzyść majątkową w wysokości 19.000 zł., podczas gdy prawidłowym winno być ustalenie, iż oskarżony poprzez przejścia graniczne w O. i Z. w okresie od czerwca do grudnia 2009 roku dokonał nie więcej niż pięciokrotnie nabycia z terytorium Holandii na terytorium Polski środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 20 kg, a korzyść przez niego osiągnięta to 13.000 złotych,
3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść a polegający na uznaniu, iż Ł. K. (1) w okresie od czerwca 2009 roku do marca 2010 roku brał udział w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 2 kg podczas gdy prawidłowym winno być ustalenie, iż oskarżony uczestnicząc w obrocie w okresie od czerwca do grudnia 2009 roku nabył amfetaminę w ilości nie większej niż 2 kg,
4. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, a polegającą na naruszeniu art. 182 § 3 kpk w ten sposób, iż świadek R. P. (1) nie został pouczoney przez Sąd I instancji o prawie do odmowy składania zeznań mimo, iż toczyło się wobec niego inne postępowanie karne w którym to jest oskarżony o współudział w przestępstwie objętym niniejszym przestępstwem,
5. w przypadku braku uwzględnienia zarzutu z pkt. 1 podnosi zarzut naruszenie prawa materialnego a to art. 259 kk co nastąpiło wskutek orzeczenia kary za przestępstwo określone w art. 258 kk podczas gdy prawidłowym winno być odstąpienie od jej wymiaru z uwagi na dobrowolne zaprzestanie działalności w grupie przez Ł. K. (1) oraz ujawnienie przez niego przed organem powołanym do ścigania przestępstw istotnych okoliczności popełnionych czynów,
6. w przypadku braku uwzględnienia zarzutu z pkt. 5 podnosi zarzut naruszenia prawa materialnego a to art. 60 § 3 kk co nastąpiło poprzez błędną jego wykładnię polegającą na uznaniu, iż Ł. K. (1) nie podlegał nadzwyczajnemu złagodzeniu kary, podczas gdy prawidłowym winno być zastosowanie wobec niego tej instytucji z uwagi na jej obligatoryjny charakter zdeterminowany faktem ustalenia, iż oskarżony dobrowolnie ujawnił okoliczności popełnienia czynów nie wiedząc, iż organ ścigania ma o nich wiedzę,
7. w przypadku braku uwzględnienia zarzutu z pkt. 6 podnosi zarzut rażącej niewspółmierności kary do tej jaka winna być orzeczona wobec oskarżonego Ł. K. (1) mając na uwadze cele jakie stawia się karze zwłaszcza w zakresie prewencji indywidualnej, postawę oskarżonego w toku postępowania a w tym obszerność jego relacji oraz kary jakie zostały orzeczone wobec innych współoskarżonych.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o:

1. w zakresie czynu opisanego w pkt. XIII aktu oskarżenia uniewinnienie oskarżonego,
2. w przypadku braku uwzględnienia wniosku z w/w punktu zmianę zaskarżonego go wyroku poprzez odstąpienie orzeczenia kary za popełnienie przestępstwa określonego w art. 258 § 1 kk na podstawie art. 259 kk. W razie braku uwzględnienia przedmiotowego wniosku o zastosowanie wobec oskarżonego obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary określonego w art. 60 § 3 kk i orzeczenie wobec niego za zbiegające się przestępstwa jako kary łącznej kary grawitującej ku dolnemu ustawowemu zagrożeniu z ewentualnym rozważeniem możliwości warunkowego jej zawieszenia.
3. w przypadku braku uwzględnienia wniosku z pkt. 2 zmianę wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary z zastosowaniem nadzwyczajnego złagodzenia określonego w art. 60 § 2 kk grawitującej ku dolnemu ustawowemu zagrożeniu,

4. ewentualnie o uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu.

Obrońca oskarżonego **M. P. (1)** zaskarżył wyrok w całości.

Postawił zarzuty:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 60 § 3 kk poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji jego niezastosowanie, pomimo tego, że wobec zaistnienia wszystkich przesłanek określonych w tym przepisie było to obligatoryjne, co miało wpływ na wymiar kar częściowych, a następnie wymiar kary łącznej,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w pkt. XXVIII, mający wpływ na wynik rozstrzygnięcia sprawy, polegający na przyjęciu bez dostatecznej ku temu podstawy w materiale dowodowym, iż oskarżony M. P. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy dokładna analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie do wnioski takiego nie prowadzi.

Formułując powyższe zarzuty obrońca M. P. (1) wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. XXVIII i uniewinnienie oskarżonego M. P. (1) od zarzucanego mu czynu,
2. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. XXIX poprzez zastosowanie art. 60 § 3 kk oraz art. 60 § 5 kk i wymierzenie oskarżonemu M. P. (1) kary nadzwyczajnie złagodzonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,
3. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. XXXII poprzez zastosowanie art. 60 § 5 kk i warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego M. P. (1) kary łącznej,

względnie

4. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Także w całości wyrok został zaskarżony w odniesieniu do **K. B.**. W apelacji postawiono zarzuty:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony K. B. swoją świadomością obejmował znamiona warunkujące byt przestępstwa stypizowanego w art. 258 § 1 kk, co w dalszej kolejności doprowadziło do uznania jego uczestnictwa w tej grupie;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony K. B. popełnił zarzucany mu w pkt. XX części wstępnej wyroku czyn w warunkach określonych w art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;
- obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 45 § 1 kk poprzez błędną wykładnię i uznanie, że przypadkowi w niniejszej sprawie podlegały wszelkie składniki majątkowe uzyskane przy popełnieniu przestępstwa,
- obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia a to art. 387 kpk poprzez uniemożliwienie skorzystania przez oskarżonego z dobrodziejstwa dobrowolnego poddania się karze w sytuacji gdy przepis ten nie wymaga aby oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu,
- rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości oraz winy, wynikającej z orzeczenia zbyt wysokiej kary, co powoduje, że kara ta jest zbyt dotkliwa dla oskarżonego.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o:

- zmianę poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynu opisanego w pkt. XXXIII wyroku,

- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. XXXIV poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary na okres 5 lat tytułem próby, karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych w wysokości 20 złotych każda,

- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. XXXV poprzez przepadek rzeczywiście uzyskanej korzyści majątkowej z zarzucanego oskarżonemu czynu określonego w pkt. XX części wstępnej wyroku,

lub ewentualnie

- umorzenie postępowania w zaskarżonym zakresie co do czynu XIX części wstępnej wyroku na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 kpk.

W odniesieniu do B. K. (1) i S. P. wyrok uprawomocnił się.

Sąd Apelacyjny zważył:

W odniesieniu do apelacji złożonej w imieniu **A. A. (1)**.

Apelacja zasługuje na częściowe uwzględnienie. Autorzy apelacji w pierwszej kolejności zarzucili obrazę przepisów postępowania, a to art. 7k.p.k. i art. 424§1pkt1k.p.k., polegając przede wszystkim na krytycznej ocenie wyjaśnień A. A. (1), daniu wiary dowodom przeciwnym a w szczególności wyjaśnieniom B. K. (1) bez wyczerpującego wyjaśnienia swego stanowiska przez sąd pierwszej instancji. Z tak postawionym zarzutem nie można się zgodzić.

Rolą uzasadnienia jest przedstawienie toku rozumowania sądu w taki sposób aby umożliwiło kontrolę wyroku. Uzasadnienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu spełnia ten wymóg. Sąd odwoławczy jak i strony poza analizą toku rozumowania sądu zawartego w pisemnym uzasadnieniu wyroku nie są zwolnione od znajomości dowodów ujawnionych w toku rozprawy głównej. Nawet wadliwe uzasadnienie, jako sporządzone po wydaniu wyroku, nie może mieć wpływu na treść orzeczenia, a zatem wadliwość uzasadnienia nie spełnia w sobie warunku z art., 438 § 2 kpk, od którego zależy dopuszczalność uchylenia lub zmiany orzeczenia. Tylko w razie stwierdzenia, że uzasadnienie wyroku uniemożliwia dokonanie merytorycznej kontroli orzeczenia, a więc weryfikacji ustaleń faktycznych i oceny dowodów stanowi naruszenie art. 424 § 1 kpk mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, gdyż wskazuje na niewłaściwy proces podejmowania przez sąd decyzji (por. wyrok S.A. w Łodzi z 13.09.2007 r. II AKa 105/07 – LEX). Sąd Okręgowy we Wrocławiu w pisemnych motywach wyroku wskazał jakie fakty uznał na udowodnione lub nieudowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, wyjaśnił podstawę prawną wyroku oraz okoliczności, które miał na uwadze przy wymiarze kary. A zatem nie można dopatrzeć się obrazy przepisu art. 424 § 1 kpk.

Także nie można zgodzić się z zarzutem obrazy art. 7 k.p.k. sprowadzającym się do wskazywania, iż ocena dowodów dokonana przez sąd pierwszej instancji jest dowolna a nie swobodna. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wypracowano wymogi, którym podlegać musi ocena dowodów, aby nie przekształciła się w "dowolną". Tak więc przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.),

- stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.),

- jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.).

Ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu jest swobodna i nie uchybia treści przepisu art. 7 k.p.k. Ta ocena została dokonana z zastosowaniem zasady bezpośredniości. Sąd pierwszej instancji wskazał dlaczego

dał wiarę jednym dowodom a odmówił wiarygodności innym dowodom. Dowody zostały ocenione we wzajemnym powiązaniu. Przy tej ocenie sąd pierwszej instancji wziął pod uwagę całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, istotnych dla ustalenia i oceny odpowiedzialności oskarżonego w związku ze stawianymi mu zarzutami. Apelujący traktując wybiórczo dowody usiłują przeciwstawić własną wizję wydarzeń ustaleniom sądu.

Zasadnie sąd pierwszej instancji dał wiarę wyjaśnieniom B. K. (1). Jego wyjaśnienia zasługują na wiarę z kilku powodów. Są konsekwentne co do istotnych faktów takich jak ilość wyjazdów do Holandii z A. A. (1), osób z którymi jeździli do Holandii, celów ich podróży, ilości przywożonych narkotyków i roli poszczególnych osób uczestniczących w przestępczym procederze. Wskazane fakty dotyczą również wyjazdów po amfetaminę w okolice W. i (...). Wskazać należy również, iż B. K. (1) ujawnił fakty, których bez jego wskazania nie mogli znać prowadzący postępowanie przygotowawcze. Dotyczy to zwłaszcza wskazania miejsca zakopania marihuany na polecenie A. A. (1)/ k.925/ przy ulicy (...) we W..

B. K. (1) wyjaśnił, iż pięć razy był z A. A. (1) w Holandii/ k. 924 i nast./. Podczas pierwszego wyjazdu nie przywieźli narkotyków. Przy drugim wyjeździe przywiózł 2kg marihuany, którą zakupił A. A. (1). Za trzecim i czwartym razem A. A. (1) kupił 4-5 kg marihuany, którą on przywiózł do W., wracając pociągiem z Holandii. W czasie piątego pobytu zakupiono narkotyki, które zabezpieczono w czasie kontroli samochodu, w którym jechał A. A. (1) i K. P. (1)/ k. 147/, tj. 5,01 g. (...) oraz narkotyki zabezpieczone w czasie przeszukania u B. K. (1)/ k. 742/, tj. 988,33g marihuany, 506,35g (...) oraz 3784,90g amfetaminy/ k. 965/. Te wyjaśnienia pozwalają na ustalenie, iż A. A. (1) wspólnie z B. K. (1) przywieźli z Holandii 12 488,33g marihuany, 506,35g (...) I 3784,90 g amfetaminy. Dokonując tych ustaleń uwzględniono również wyjaśnienia A. A. / k. 311 i nast./ Wyjaśnił on, że znaleziona w jego mieszkaniu we W. przy ul. (...) marihuana pochodziła z przedostatniego wyjazdu. Było jej 5,5kg. Te wyjaśnienia są zbieżne z protokołem przeszukania /k. 162/. A więc 5500 gramów plus 988.33 gramów wyżej wskazanej marihuany daje łącznie 12 408,33 gramów marihuany.

Wskazane wyjaśnienia K. zasługują na wiarę z uwagi na dowody potwierdzające te wyjaśnienia. Wskazano już na protokoły przeszukania/ k. 147, 162, 742 i 925/. B. K. (1) wziął udział w eksperymencie procesowym, w którym wskazał zakopane narkotyki/ k. 925/. Odwołać należy się również do protokołów ważenia znalezionych narkotyków/ k. 153, 169,172,763/, użycia testera/ k. 152,170,171/, a przede wszystkim opinii biegłych z zakresu przeprowadzonych badań fizykochemicznych/ k. 181-185,193,767/.. Przyznanie waloru wiarygodności wyjaśnieniom B. K. (1) wynika również ze zgodności jego wyjaśnień z wyjaśnieniami innych oskarżonych, a to M. P. (1) i Ł. K. (1). Chodzi o fakty, które mogły być zweryfikowane w oparciu o inne dowody i ocenę tych faktów zgodnie ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Potwierdzeniem wiarygodności omawianych wyjaśnień są również wyjaśnienia A. A. (1)/ k. 311 i nast.- podtrzymane na rozprawie – k. 2597/. A. A. (1) przyznał, iż znaleziona u niego marihuana pochodziła z przedostatniego wyjazdu do Holandii. Wskazał ilości przywożonych narkotyków, która jest zbieżna z ilością podaną przez B. K. (1)/ k.313v./. A. A. (1) podał, iż za drugim razem pobytu w Holandii z B. K. (1) nabył 2500-2700g dobrej jakości marihuany, a za trzecim i czwartym wyjazdem nabył po około 4500g marihuany.

Dokonując oceny wyjaśnień B. K. (1) Sąd Apelacyjny nie traci z pola widzenia także okoliczności podnoszonych w apelacji a dotyczących tych wyjaśnień. W czasie pierwszych przesłuchań B. K. (1) podał tylko część faktów. Podczas kolejnych przesłuchań był konsekwentny. Przed sądem na rozprawach w dniach 18 lipca 2011 r. i 20 lipca 2011 r. podtrzymał wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym z wyjątkiem początkowych dwóch swoich wyjaśnień gdzie nie podał wszystkich szczegółów. Podał, iż w postępowaniu przygotowawczym pamiętał lepiej niż przed sądem. Procedura karna przewiduje fakt niepamięci w czasie składania wyjaśnień lub zeznań/ art. 389 i 391 k.p.k./. Stąd też we wskazanych przepisach wprowadziła instytucje mające na celu rozwiązanie problemów podnoszonych w apelacji. Z tych instytucji skorzystał sąd pierwszej instancji zgodnie z wymogami procedury karnej. Przekonywujące jest oświadczenie B. K. (1), iż to że zdecydował się wyjaśnić spowodowane było chęcią powrotu do normalnego życia. Powiedział jak najlepiej pamiętał/ k. 2681/.

B. K. (1), podobnie jak i pozostali oskarżeni, nie przyznał się do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Dla przyjęcia, iż działająca grupa osób stanowi zorganizowaną grupę przestępczą wystarczy ustalenie pewnego, podstawowego poziomu zorganizowania, przyjętego celu działania – popełnianie przestępstw i pewnej więzi organizacyjnej polegającej na określeniu zadań poszczególnych uczestników grupy, w tym również zadań kierowniczych. Dla przypisania udziału w zorganizowanej grupie wystarczające jest, że sprawca ma świadomość istnienia grupy, akceptuje jej cele i co najmniej godzi się na ich przestępczą realizację. Nie musi znać szczegółów organizacji, osób ją tworzących, mechanizmów funkcjonowania – por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16.11.2008 r. II AKa 168/08 – LEX.

Z faktu, iż B. K. (1) nie przyznał się do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej nie należy wyciągać wniosku co do braku wiarygodności jego wyjaśnień. Także z faktu, iż pozostali oskarżeni nie przyznają się do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej nie wynika, że takiej grupy nie było. Przedmiotem oceny sądu w odniesieniu do wyjaśnień nie jest werbalne zaprzeczenie, czy też przyznanie się, ale fakty wynikające z tych wyjaśnień. Wskazano już wyżej, iż należy dać wiarę faktom wynikającym z wyjaśnień B. K. (1), które można zweryfikować w oparciu o inne dowody. Udział w zorganizowanej grupie przestępczej jest przestępstwem formalnym. Dotychczas w praktyce sądowej nie zdarzyło się aby zorganizowana grupa przestępcza działała w oparciu o podpisaną umowę i posiadała na piśmie ustalony zakres czynności jej członków. To do sądu należy ustalenie, w oparciu o ujawnione fakty wynikające z przeprowadzonych dowodów, czy działała zorganizowana grupa przestępcza.

Składając wyjaśnienia przed sądem na rozprawie w dniu 18 lipca 2011 r. / k. 2663/ B. K. (1) podał „ wiadomo było jaka jest moja rola, miałem przewieźć narkotyki”. W toku postępowania przygotowawczego B. K. (1) wyjaśnił/ k. 998/, że A. A. (1) decydował kiedy będzie wyjazd do Holandii i jaka będzie jego rola. To on nawiązał kontakty w Holandii a także z R. P. (1). On wykladał pieniądze na narkotyki, co wynika wprost z wyjaśnień także A. A. (1)/ k. 311/. A. A. wyjaśnił także, iż narkotyki przywoził dla M. P. (1). B. K. (2) przechowywał dla niego narkotyki. Nie wykluczył, że kazał B. K. (2) zakopać marihuanę/ k. 413/.

Szczególnie pomocne przy ocenie trafności ustaleń co do działania zorganizowanej grupy przestępczej są wyjaśnienia M. P. (1). Podał on, iż 31 lipca 2009 r. opuścił Zakład Karny w W.. Od razu skontaktował się z A. A. (1), który jest jego bardzo dobrym kolegą. Od sierpnia 2009 r. zdecydował się brać od A. A. (1) w komis marihuanę i rozprowadzać ją we własnym zakresie. A. A. (1) zgodził się/k. 1149/. Zgodnie z ustaleniami umówili się, że A. A. (1) zacznie organizować ludzi i transporty marihuany z Holandii, a M. P. (1) zorganizuje dealerów i zajmie się dystrybucją narkotyków na terenie W.. A. A. (1) miał pieniądze na narkotyki i ostatnie słowo. Załatwił na wyjazdy Ł. K. (1) i B. K. (1)/ k. 1167/. B. poznał przez (...). Zaopatrywał się w amfetaminę w P. i w W. u (...). Namiar miał od A. A. (1). (...) powiedział mu o amfetaminie. Najprawdopodobniej zaproponował, że wyłoży pieniądze. Za każdy zakupiony kilogram amfetaminy (...) brał 1000 złotych/ k.1153/. To A. A. (1) zorganizował sobie grupę ludzi, którzy dla niego wozili i przechowywali narkotyki. Bez A. A. (1) nie był by w stanie kupić i rozprowadzać narkotyków/ k. 1184/. W czasie konfrontacji z M. P. A. A. przyznał, że dał M. P. 6 kg amfetaminy/ k. 411/. Powyższym faktom nie zaprzeczył M. P. składając wyjaśnienia przed sądem. Werbalnie zaprzeczył aby działała grupa przestępcza. Podał również, iż odnośnie rozmowy z A. po wyjściu z Zakładu Karnego to ten temat wyszedł od niego czyli M. P.. Wskazana okoliczność nie podważa ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji. Nawet gdy rozmowę zainicjował M. P. to nie przekreśla to faktu jaką następnie rolę po tej rozmowie spełniał A. A. (1), co wskazano już wyżej.

Z faktami wynikającymi z powyższych wyjaśnień harmonizują fakty podane przez Ł. K. (1). Wyjaśnił on, że A. A. (1) skontaktował się z nim po opuszczeniu Zakładu Karnego. Znali się ze szkoły zawodowej/ k. 1607/. (...) zaproponował mu, że może zarobić. Opisał o co chodzi/ k. 1748/. Był z A. 8 razy w Holandii. Za każdym razem przywozili po 5 kg marihuany, którą chowali w nadkole/ k. 1153/. Także K. B. wyjaśnił, że (...) chciał zrobić z niego swojego żołnierza. Organizował ekipę. Miał być szefem. Chciał aby do niego się przyłączył/ k. 1743/. Sąd Apelacyjny nie traci z pola widzenia, że przed sądem Ł. K. nie przyznał się do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej / k. 2681/. Także K. B. oświadczył przed sądem, że nie podtrzymuje swych wyjaśnień dotyczących zorganizowanej grupy przestępczej. Taką postawę sąd odczytuje jako obraną linię obrony. Za taką ocenę przemawiają przytoczone wyżej wyjaśnienia z

postępowania przygotowawczego, w których podane fakty harmonizują z faktami wynikającymi z wyjaśnień B . K. i M . P..

Prawidłowa jest ocena sądu pierwszej instancji w zakresie oceny wyjaśnień A. A. (1) składanych na okoliczność zarzutu posiadania bez wymaganego zezwolenia broni palnej i amunicji. Za krytyczną oceną tych wyjaśnień przemawiała konfrontacja tych wyjaśnień z innymi dowodami. W pierwszej kolejności należy wskazać na wyjaśnienia K. B.. Konsekwentnie podawał on, że broń i amunicję otrzymał na przechowanie od A. A. (1)/ k. 2697,1743/. Jego wyjaśnienia zasługują na wiarę nie tylko z uwagi na konsekwencję w tym zakresie, ale przede wszystkim z uwagi na ich zgodność z innymi dowodami. M. P. (1) wyjaśnił/ k. 2682/, iż widział broń u K. B.. Ten prosił go aby przekazał tę broń A.. Od (...) wiedział, że ma broń/ k. 1184/. Także A. przyznał, iż mówił M . P., że ma broń/ k. 2594/. Również z wyjaśnień B . K. wynika, że A. mówił mu o zakupie broni/ k. 972/.

Zważyć należy również, iż fakty podane przez K. B. dotyczące zbycia tej broni i amunicji znalazły potwierdzenie w zeznaniach P. Ż./ k. 2856/, A. C./ k.2818/, P. N./ k. 2728/, protokole przeszukania/ k. 1792/ oraz opinii biegłego z zakresu badań broni i balistyki/k. 1807/.

W apelacji podniesiono również zarzut obrazy art. 167 k.p.k. poprzez zaniechanie wyjaśnienia istotnej dla sprawy okoliczności tj. rzeczywistej zawartości amfetaminy w sprzedawanym przez oskarżonych proszku koloru białego. W pierwszej kolejności należy zważyć, że tak w toku postępowania przygotowawczego jak i przed sądem oskarżony jak i jego obrońcy, do których również adresowana jest treść art. 167 k.p.k. nie składali wniosków dowodowych w tym zakresie. Oczywistym jest, iż taka postawa nie zwalnia sądu od działania z urzędu, gdy zajdzie taka potrzeba. Po wtóre z faktu zmieszania amfetaminy z kreatyną nie wynika, że taka amfetamina przestawała być substancją psychotropową grupy II-P w rozumieniu ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. A po trzecie jak wynika z wyjaśnień M . P.. K. 1170/, A . A. rozliczał się z nim za czysty towar, a nie przerobiony. Tym towarem była amfetamina przed dosypaniem kreatyny.

Apelacja zarzuciła także błąd w ustaleniach faktycznych. W pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy przyjął, że „ Ustalenia między oskarżonymi A. A. (1) i M. P. (1) przewidywały podział zadań – A. A. (1) miał się zająć transportem narkotyków z Holandii, zaś M. P. (1) miał organizować zbycie narkotyków we W.”. W toku postępowania sądowego M. P. (1) wyjaśnił, że temat wyszedł od niego/ k. 2682/. Ta kwestia została omówiona już wyżej. Wskazano już, iż inicjatywa rozmowy nie ma istotnego wpływu na ustalenia dotyczące zorganizowania i kierowania grupą przestępczą przez A. A. (1) w kontekście przytoczonych wyjaśnień z postępowania przygotowawczego M . P., Ł . K. i K. B.. Zważyć należy również, że zacytowane ustalenia sądu pierwszej instancji są zgodne także z wyjaśnieniami A. A. (1). Na rozprawie w dniu 16 listopada 2011 r. A. A. (1) podał „ Zaczęłem rozmowy z M., który wyszedł z więzienia i tak to się zaczęło”/ k. 2922v./.

Zgodzić należy się z autorami apelacji co do tego, iż brak podstaw do przyjęcia, że A. A. (1) nabył w Holandii 54.988,33g marihuany. Są podstawy, aby przyjąć, iż nabył 52.408,33g. Podstawę ustaleń w tym zakresie stanowią wyjaśnienia Ł. K. (1), który wskazał, iż 8 razy był w Holandii z A. A. (1) i za każdym razem przewozili po 5 kg marihuany. Wskazano już na tę okoliczność we wcześniejszych rozważaniach. Obok wyjaśnień Ł. K. (1) podstawę ustaleń w zakresie ilości nabytej marihuany w Holandii, (...) oraz amfetaminy stanowią wyjaśnienia B. K. (1), zgodne z tymi wyjaśnieniami wyjaśnienia A. A. (1) oraz wskazane już wyżej dowody. Obaj oskarżeni podali zbieżną ilość zakupionej marihuany mieszczącą się w pewnym przedziale wagowym. Kierując się treścią art. 5§2 k.p.k. przyjęto wartości minimalne to jest 11,5 kg/drugi wyjazd - 2kg, trzeci wyjazd - 4 kg, czwarty wyjazd – 5,5 kg/. Ilość zakupionych narkotyków w czasie piątego wyjazdu nie może też budzić wątpliwości z uwagi na zabezpieczenie tych narkotyków w czasie przeszukania, co omówiono już wyżej.

Oskarżony M. P. (1) wskazał w swych wyjaśnieniach, iż zakupił od A. A. (1) 7000g marihuany/ k. 1149/. Podobnie K. B. wskazał, że wziął od A. A. (1) 1200g marihuany/ k. 1748/. Także ustalona ilość amfetaminy jest prawidłowa. Podstawę do przyjętych ustaleń dają też wyjaśnienia A. A. (1)/ k. 411 „ ja M. dałem 6 kg amfetaminy”, k. 311 i nast. – podczas ostatniego wyjazdu, gdy zostaliśmy zatrzymani B. przywiózł 4 kg amfetaminy k. 311 i nast./.

fragment rozważań należy podnieść, że ustalenia dotyczące ilości marihuany nabytej w Holandii nie mogą być oparte wyłącznie na wyjaśnieniach A. A. (1). Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie są wyjątkowo nie spójne. Stąd też walor wiarygodności mogły zyskać dowody, które we wzajemnym powiązaniu pozwoliły na dokonanie tych ustaleń.

Autorzy apelacji sformułowali również zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, a to art. 4§1 k.k. w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie VI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, a dotyczącego posiadania 8,54 g. substancji psychotropowej w postaci mefedronu. Z tak postawionym zarzutem należy się zgodzić. Oskarżony przyznał się do posiadania tej substancji psychotropowej zabezpieczonej u niego w czasie przeszukania mieszkania przy ulicy (...) we W./ k. 162/. Opinia z przeprowadzonych badań chemicznych wykazała, iż zabezpieczono mefedron/ k. 193/. Przeszukanie miało miejsce 30 maja 2010 r. M. jest wymieniony w załączniku nr 2 do ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w „Wykazie substancji psychotropowych” część 1 „Substancje psychotropowe grupy I-P”. We wskazanym załączniku mefedron został wymieniony jako substancja psychotropowa ustawą z dnia 10.06.2010 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii / Dz. U. Nr 143, poz. 962/. A więc w dacie zarzucanego przestępstwa posiadanie mefedronu nie było zabronione. Stąd też w odniesieniu do A. A. ma zastosowanie reguła intertemporalna wyrażona w art. 4§1k.k. „Jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy”. Ustawa w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu i eliminująca odpowiedzialność karną A. A. (1) jest względniejsza. W konsekwencji zgodnie z art. 437§2 k.p.k. w zw. z art. 414§1k.p.k. należało zmienić zaskarżony wyrok i uniewinni A. A. (1) od popełnienia przypisanego mu czynu w punkcie VI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Zgodnie z art. 632 pkt 2 k.p.k. koszty procesu w tej części należało zaliczyć na rachunek Skarbu Państwa.

Jako kolejny zarzut apelacji jej autorzy podnieśli obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 258 k.k. We wcześniejszych rozważaniach Sąd Apelacyjny przedstawił już swoją ocenę dotyczącą zorganizowanej grupy przestępczej. W uzupełnieniu przedstawionego już stanowiska Sąd Apelacyjny zauważa, iż sąd pierwszej instancji podał wystarczające argumenty na poparcie swego stanowiska dotyczące przypisania A. A. występku z art. 258§3 k.k. To stanowisko wsparte zostało stanowiskiem judykatury jak i doktryny/ k.3006-3007/. Sąd odwoławczy w całości podziela argumenty przytoczone przez Sąd Okręgowy. Trafne argumenty tego sądu, uzupełnione zaprezentowaną wcześniej argumentacją sądu odwoławczego, pozwalają na ocenę, iż zarzut obrazy przepisu prawa materialnego, a to art. 258 §3 k.k. w odniesieniu do A. A. (1) jest bezzasadny.

Kolejnym zarzutem omawianej apelacji jest zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych kar jednostkowych jak i kary łącznej. Tak sformułowany zarzut nie zasługuje na uwzględnienie z jednym wyjątkiem, a mianowicie w odniesieniu do kar orzeczonych za występki przypisany A. A. (1) w punkcie drugim części dyspozytywnej wyroku oraz kary łącznej grzywny, ze względów wskazanych poniżej. Jedną z okoliczności obciążających przy wymiarze kary za występki przypisany oskarżonemu w punkcie drugim wyroku jest bardzo duża ilość narkotyków. „Znaczna ilość” należy co prawda do znamion przestępstw przypisanych oskarżonemu, jednakże rozmiary przestępczej działalności, w tym ilość przywiezionych narkotyków rzutowały na społeczną szkodliwość przypisanego oskarżonemu czynu, co musiało znaleźć swe odzwierciedlenie w wymierzonej karze. W wyroku sąd odwoławczy ustalił mniejszą ilość nabytych i przywiezionych z Holandii do Polski narkotyków. Stąd też ta okoliczność została uwzględniona przy wymiarze kary za ten występki. Ustalenia sądu pierwszej instancji w zakresie pozostałych kar jednostkowych wymierzonych oskarżonemu są trafne. Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje te ustalenia. Prawdłowo sąd pierwszej instancji ustalił, iż po stronie oskarżonego brak okoliczności łagodzących poza częściowym przyznaniem się. Zważyć jednak należy, że oskarżony nie przeczy jedynie faktom, którym nie sposób zaprzeczyć z uwagi na znalezienie narkotyków w jego mieszkaniu. Występuje natomiast szereg okoliczności obciążających, które Sąd Okręgowy wskazał w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Te okoliczności to bardzo duże ilości narkotyków wprowadzanych do obrotu. Uczynienie sobie z popełnianych przestępstw stałego źródła dochodów. Działanie w warunkach powrotu do przestępstwa i to krótko po opuszczeniu Zakładu Karnego, co wymaga szczególnego podkreślenia. W ocenie Sądu Apelacyjnego kary wymierzone oskarżonemu są karami surowymi. Jednakże nie są to kary rażąco niewspółmierne w konfrontacji z ustaleniami sądu pierwszej instancji obciążającymi oskarżonego. O rażącej niewspółmierności kary

w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. można mówić tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą, która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw art. 53 k.k./ tak SN w wyroku z dnia 13.04.2000 r., WA 5/00 – LEX/. Kara rażąco niewspółmierna to kara, która w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Pojęcie "rażącej niewspółmierności" zostało sprecyzowane w praktyce jako różnica "wyraźna", "bijąca w oczy" czy "oślepiająca". A zatem jak trafnie podnosi się w orzecznictwie zmiana kary w instancji odwoławczej nie może następować w każdym wypadku, w którym jest możliwa wedle własnej oceny sądu odwoławczego, lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się akceptować z powodu różnicy pomiędzy nią a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej, rażącej, wręcz "bijącej w oczy" (wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 roku - KZS 4/96 poz. 42), a więc nie w razie różnicy niewielkiej, nieznaczającej. Sąd Apelacyjny przyjmuje domniemanie słuszności wyroków I instancji, to jest odmawia im swej aprobaty jedynie w razie stwierdzenia, że są (mogą być) niesprawiedliwe/ tak też SA w Krakowie w wyroku z 21.09.2000 r., II Aka 154/00, KZS 2000/10/37/. Powyższa sytuacja nie ma miejsca w odniesieniu do kar jednostkowych wymierzonych oskarżonemu. Brak jakichkolwiek podstaw do oceny, że kary wymierzone oskarżonemu są niesprawiedliwe. Kary pozbawienia wolności jak i kary grzywny uwzględniają społeczną szkodliwość czynów przypisanych oskarżonemu oraz korzyści jakie osiągnął oraz zamierzał osiągnąć z popełnianych przestępstw.

Jak już wskazano oskarżony został uniewinniony od jednego z przypisanych mu przestępstw, za które była orzeczona kara pozbawienia wolności oraz obniżono wymiar kary pozbawienia wolności i grzywny za inny przypisany oskarżonemu czyn. Stąd też orzeczona kara łączna straciła moc. A zatem zaszła potrzeba orzeczenia nowej kary łącznej przez sąd odwoławczy.

Granice wymierzenia kary łącznej określa art. 86 k.k. stanowiąc, że ta kara winna być orzeczona w granicach pomiędzy najwyższą karą jednostkową, a sumą orzeczonych kar jednostkowych. Z istoty kary łącznej wynika, że może być ona wymierzona przy zastosowaniu zasad - absorpcji, kumulacji bądź też zasady asperacji. Na wymiar tej kary nie ma już wpływu stopień zawinienia ani stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw. Sąd Najwyższy wielokrotnie już wskazał na potrzebę badania związku podmiotowego i przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się czynami jako na okoliczność decydującą w głównej mierze o stopniu zastosowania jednej z wyżej wymienionych zasad przy wymiarze kary łącznej (wyrok SN z 25.10.1983 r. OSNKW 1984, nr 5-6, poz. 65; wyrok SN z dnia 11.01.1986 r., OSNKW 1986, nr 10-11, poz. 128). Wymierzając karę łączną, stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości, wyrażane przez związek przedmiotowo-podmiotowy. W aspekcie przedmiotowym związek zbiegających się realnie przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, a to bliskość czasowa ich popełnienia (największe – gdy czyny przestępcze popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), osoby pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra, tym większa bliskość przestępstw, zatem największa przy tożsamości dóbr), sposób działania sprawcy itd. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywację bądź pobudki stymulujące sprawę, rodzaj i formę winy itd. – tak też SA w Krakowie w wyrokach z 19.01.2005 r. II A Ka 274/04 oraz 19.10.2007 r. II A Ka 183/07 – LEX. A zatem ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy między pozostającymi w zbiegu przestępstwami będzie przemawiać za zasadą absorpcji przy wymiarze kary łącznej. W ocenie Sądu Apelacyjnego między przestępstwami popełnionymi przez A. A. (1) zachodzi bliski związek podmiotowy i przedmiotowy. Przemawia to za orzeczeniem kary łącznej pozbawienia wolności bardzo zbliżonej do zasady absorpcji. Orzeczenie tej kary z zastosowaniem pełnej zasady absorpcji nie uwzględniało by faktu, iż oskarżonemu przypisano popełnienie aż czterech przestępstw w zbiegu realnym, w tym przestępstwa posiadania bez wymaganego zezwolenia broni palnej i amunicji, a więc przestępstwa rodzajowo odległego od pozostałych przypisanych mu przestępstw. Odmienne wygląda sytuacja w odniesieniu do kary łącznej grzywny. Kary jednostkowe grzywny zostały orzeczone za dwa przestępstwa pozostające w ścisłym związku podmiotowym i przedmiotowym. Stąd też w ocenie sądu odwoławczego karę łączną grzywny należało ukształtować w oparciu o zasadę absorpcji.

W oparciu o treść art. 45§1k.k. Sąd Okręgowy orzekł przepadek korzyści majątkowych osiągniętych z popełnionych przestępstw/ pkt III i V/ części dyspozytywnej wyroku. Rozstrzygnięcia co do zasady są słuszne jednakże nie można zgodzić się co do wysokości orzeczonych kwot tytułem tego przypadku.

W punkcie IV części dyspozytywnej wyroku przypisano A. A. (1) udział w obrocie 6000g amfetaminy nabytej od R. P. (1). Tę amfetaminę oskarżony sprzedał M . P./ k.411/. Kupował amfetaminę po 6000 złotych za kilogram/ k. 311/, a sprzedawał ją po 7000 złotych M . P./ k.1153 i nast./ . Stąd też tytułem przypadku należało orzec 42 000 złotych.

W Holandii A. A. (1) zakupił : 52.408,33g marihuany, 3.784,90g amfetaminy, 506,35g. (...). Z tych narkotyków zabezpieczono : 3.784,90g amfetaminy, 506,35g. (...) oraz 8 483,00g marihuany/ k. 147,162,181-185,742, 767, 925,957/. Oskarżony wprowadził do obrotu 43.925,33g marihuany/ 52.408,33 – 8 483,00/. Marihuanę oskarżony sprzedawał po 14000 złotych za kilogram/ k. 1149 – wyjaśnienia M . P. oraz k. 1748 – wyjaśnienia K. B., k. 411 wyjaśnienia A,A./ . Stąd też 43.925,33 g mnożone przez 14 złotych daje kwotę 614 954,62 złotych.

Sąd Okręgowy trafnie przyjął, że podlegająca przypadkowi korzyść majątkowa, którą oskarżony osiągnął z popełnienia przypisanych mu przestępstw, w rozumieniu art.45§1k.k., to nie osiągnięty przez niego zarobek łączący się z pomniejszeniem przysporzenia majątku o koszty jego uzyskania, a ekwiwalent wyrażony pieniężnie, odpowiadający kwocie, rzeczy lub prawu uzyskanych ze zbycia, precyzyjnie określonego w przypisanym mu czynnie, środka odurzającego lub psychotropowego/ tak też SA w Katowicach w wyroku z 24.01.2007 r. II AKa 420/06 oraz SA w Krakowie w wyroku z 24.01.2008 II AKa 255/07 – LEX/. W tej części odpowiedzi na apelację mają również odniesienie argumenty przedstawione w odpowiedzi na apelację K. B..

Oskarżony A. A. (1) był został tymczasowo aresztowany od 29 maja 2009 r. W okresie od 16 czerwca 2010 r. do 11 lipca 2010 roku odbywał karę pozbawienia wolności w innej sprawie/ k. 2966/. Stąd też na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności należało zaliczyć oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w okresie od 29 maja 2009 r. do 16 czerwca 2010 r. oraz od 11 lipca 2010 r. do 09 maja 2012 r./

W odniesieniu do apelacji złożonej w imieniu **K. P. (1)**.

Apelacja zasługuje na częściowe uwzględnienie. W apelacji postawiono zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4k.p.k. w zw. z art. 7k.p.k.

Rację ma autor apelacji podnosząc, że brak podstaw do przyjęcia, iż K. P. (1) wchodził w skład zorganizowanej grupy przestępczej założonej i kierowanej przez A. A. (1) w okresie od sierpnia 2009 r. do 30 maja 2010r. Tak w uzasadnieniu aktu oskarżenia jak i w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wskazano dowodów, które pozwalały by na takie ustalenie. Analiza akt wskazuje, iż istotnie brak takich dowodów. Wyjaśnienia K. P. (1), A. A. (1) oraz B. K. (1) pozwalają na ustalenie, iż K. P. (1) był w maju 2010 r. dwukrotnie w Holandii z A. A. (1) i B. K. (1). Stąd też zaskarżony wyrok należało skorygować co do czasokresu przynależności K. P. (3) do wyżej wymienionej zorganizowanej grupy przestępczej.

Zgodzić należy się również z autorem apelacji, że brak podstaw do ustalenia, iż K. P. (1) w okresie od końca sierpnia 2009 r., wbrew przepisom ustawy uczestniczył w wewnątrzspółnotowym nabyciu z terytorium Holandii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej znacznych ilości środka odurzającego. Wyjaśnienia B. K. (1) pozwalają na ustalenie, iż K. P. (1) dwukrotnie uczestniczył we wyżej wskazanym procederze w maju 2010 r./ k. 965/. Stąd też zaskarżony wyrok należało skorygować w zakresie daty popełnienia przestępstwa przez K. P. (1) przypisanego mu w punkcie dziesiątym części dyspozytywnej.

Nie można zgodzić się z apelującym, iż z wyjaśnień B. K. (1) wynika, że K. P. (1) tylko raz w czasie pobytu w Holandii miał styczność z narkotykami. Z tych wyjaśnień wynika, że tylko raz K. P. (1) pakował marihuanę do plastikowych rur/ k.968, 975/. Był to ich przedostatni wyjazd. Tę marihuanę B. K. (1) przywiózł w walizce do W. pociągiem. We W. miał się spotkać z K. P. (1) pod Dworcem Ś. i przekazać mu walizkę. Spotkali się w umówionym miejscu. Przekazał walizkę K. P. (1). Ten włożył ją do bagażnika samochodu i pojechali do garażu, gdzie K. P. schował walizkę. Dał B.

K. 3000 złotych/ k.968/. Tę marihuanę zabezpieczono następnie w czasie przeszukania mieszkania wynajmowanego przez A. A. (1) we W. przy ul. (...)k. 162/. Ujawniono 5019,09 g marihuany/ k. 181-185/. Z wyjaśnień A . A. wynika, że znaleziona marihuana pochodziła z przed ostatniego wyjazdu i było jej 5,5kg/ k.311-313/.

Pakunki i rury plastikowe, w których ujawniono marihuanę/ k.162/ poddano badaniom daktyloskopijnym. Z opinii z przeprowadzonych badań daktyloskopijnych wynika, że na wyżej wskazanym materiale dowodowym ujawniono odwzorowania linii papilarnych, które nie wykazały zgodności z liniami papilarnymi A . A. i K . P.. Część linii papilarnych nie nadawała się do identyfikacji/ k. 196-201/. Brak podstaw do wyciągnięcia wniosku, jak czyni to autor apelacji, że powyższa opinia dowodzi, iż K . P. nie miał kontaktu z narkotykami. Powyższa opinia pozwala jedynie na ocenę, że na zabezpieczonym materiale dowodowym nie ujawniono linii papilarnych K . P.. Konsekwentne wyjaśnienia B . K. w tym zakresie nie pozostawiają żadnych wątpliwości. Brak podstaw do nadania przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom K . P. z uwagi przede wszystkim na brak spójności w tych wyjaśnieniach, od całkowitej negacji w toku postępowania przygotowawczego do oświadczenia, że brał jednak udział w pakowaniu marihuany, jednakże czynił to nieświadomie. Po czym przyznał, że ogólnie zdawał sobie sprawę, że są to rzeczy nielegalne/ k. 2856/.

Ponownie należy odwołać się do wyjaśnień B . K./ k.968/. Podał on, iż piąty wyjazd był do Holandii gdy został zatrzymany. Do Holandii pojechał z K . P. i A . A.. Oni zostawili go w hotelu w R.. Gdy wrócili – A . A. i K . P. mieli ze sobą marihuanę. Od razu spakowali marihuanę do torby. Następnie pojechali na kolejne spotkanie z jakimiś mężczyznami. Z tego spotkania A . A. i K . P. wrócili z reklamówką, w której była amfetamina i coś jeszcze w mniejszej paczce. W hotelu spakowali wszystko do torby. Następnego dnia udał się do W., gdzie został zatrzymany. W czasie przeszukania zabezpieczono 988,33g marihuany, 3784,90g amfetaminy i 506,35g (...)/ k. 742, 767/.

Przytoczone wyżej dowody pozwalają ustalić, iż K . P. dwukrotnie w maju 2010 r. uczestniczył w wewnątrzspółnotowym nabyciu i przewozie z Holandii do Polski 6488,33g marihuany/ 5500g plus 988,33g/, 3784,90g amfetaminy oraz 506,35g (...). Miał świadomość w jakim procederze uczestniczy. Pakując marihuanę do walizki, a następnie odbierając tę walizkę i chowając ją w garażu doskonale wiedział, że w walizce jest marihuana. Także zeznania T . N./ k. 622 i 2727/ przekonują, iż oskarżony doskonale wiedział, że ma do czynienia z marihuaną. W swych wyjaśnieniach przyznał również, iż kupował marihuanę w Holandii/ k.512, 553/.

Bezzasadny jest zarzut, iż K . P. nie osiągnął korzyści z czynu zarzucanego mu w punkcie VII aktu oskarżenia, a przypisanego mu w punkcie X części dyspozytywnej skarżonego wyroku. W tym miejscu wystarczające jest odwołanie się do art. 115§4k.k. definiującego korzyść majątkową. W myśl tego przepisu korzyść majątkowa lub osobista to korzyść zarówno dla siebie jak i dla kogo innego. Ze wspólnej działalności przestępczej korzyści odniósł chociażby B . K., któremu K . P. przekazał 3000 złotych. A nadto zasady wiedzy i doświadczenia życiowego wskazują, iż cała przestępcza działalność oskarżonych, w tym K . P. była nastawiona na osiąganie korzyści majątkowych. Taką korzyść osiągnął K . P. sprzedając marihuanę T . N..

Dla odpowiedzialności za przestępstwo z art. 56ust. 1i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii ma jedynie znaczenie wprowadzenie do obrotu wbrew przepisom ustawy środka odurzającego, substancji psychotropowej lub słomy makowej znacznej ilości. Konsekwentne zeznania T. N. (1) wskazują, iż w maju 2010 r. nabył od K . P. 200g marihuany. Zupełnie zbędne jest dla przypisania wskazanego przestępstwa ustalenie skąd sprzedający miał marihuanę. Logika faktów wskazuje, iż była to marihuana sprowadzona z Holandii. Do takiego wniosku upoważnia zestawienie dat : przywozu i sprzedaży. A po wtóre należy zważyć, iż marihuany przywiezionej z Holandii było 5500g/ k.311-wyjaśnienia A . A./ . Zabezpieczono 5019,09g marihuany/ k. 162 i 181-185/.

Ma rację obrońca oskarżonego podnosząc, że żaden dowód nie wskazuje na to aby K . P. dostał od A . A. 3000 złotych za przechowanie narkotyków. Ustalenie sądu pierwszej instancji/ k. 2994/ nie znajduje oparcia w zebranych dowodach. Zważyć jednak należy, że to ustalenie jest bezprzedmiotowe w kontekście czynów przypisanych K . P..

Bezpodstawny jest zarzut, iż brak dowodów pozwalających na ustalenie, iż K . P. sprowadził do Polski znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 3.784,90g oraz w postaci (...) w ilości nie

mniejszej niż 506,35g. Do tej kwestii sąd odwoławczy już się odniósł wyżej wskazując na wyjaśnienia B . K./ k. 968/, protokół przeszukania/ k. 162/ oraz opinię biegłego/ k. 181-185/.

Także należy zgodzić się z autorem apelacji, iż brak podstaw do ustalenia, że K . P. sprowadził na terytorium Polski znaczne ilości substancji odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 12.988,33g. Do tej kwestii sąd odwoławczy już odniósł się wyżej. Z wyjaśnien K . P., A . A. i B . K. wynika, że K . P. dwukrotnie w maju był w Holandii z A . A. i B . K.. W czasie pierwszego wyjazdu jak wskazał to w swych wyjaśnieniach B . K. uczestniczył w nabyciu i przewozie z Holandii do Polski marihuany. Z wyjaśnień A . A. wynika, iż marihuany było 5,5kg. B . K. wskazał również, iż w czasie drugiego pobytu K . P. w Holandii uczestniczył on w nabyciu i przewozie z Holandii do Polski 988,33g marihuany, czyli łącznie 6488,33g. Tak też zostały skorygowane ustalenia w zakresie czynu przypisanego K . P. w punkcie dziesiątym części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zasadnie dokonał krytycznej oceny wyjaśnień K . P. wskazujących na cel jego wyjazdów do Holandii. K . P. podawał, iż pojechał do Holandii turystycznie. Wyjaśnił również, iż celem jego wyjazdów był zakup silnika do samochodu, co miał potwierdzić G. W./ k. 2749/. Podawał również, iż nie wiedział po co jedzie A . A. i B . K.. Ostatecznie jednak przyznał, iż pomagał B . K. w pakowaniu narkotyków/ k. 2856/. W przeciwieństwie do K . P., B . K. był konsekwentny w swych wyjaśnieniach i stanowczo wskazywał, iż K . P. aktywnie uczestniczył w nabyciu narkotyków w Holandii ich pakowaniu i przewozie do Polski.

Sąd Apelacyjny odniósł się już do oceny opinii biegłego z zakresu daktyloskopii. Z faktu, że K . P. nie przyznaje się do przechowywania 5.500g marihuany nie wynika jeszcze, iż tego nie zrobił. Wskazano już wyżej na wyjaśnienia B . K., które w sposób nie budzący wątpliwości pozwoliły sądowi pierwszej instancji na dokonanie kwestionowanych ustaleń.

W apelacji podnosi się również zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia, a to art. 5§2k.p.k. i art. 424§1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. Nie wystąpiły w sprawie w odniesieniu do K . P. nie dające się usunąć wątpliwości, a tym samym nie ma miejsca sytuacja aby nie dające usunąć się wątpliwości były rozstrzygane na niekorzyść oskarżonego zamiast na jego korzyść.

K . P. został zatrzymany 29 maja 2010 r./ k. 455/. Z zeznań T. N. (1) wynika, iż dwukrotnie nabył marihuanę u K . P. łącznie 200g po17,50 za gram. T. N. (1) wskazał orientacyjne daty zakupu podając je w miesiącach a nie dniach. Wskazał, że marihuanę nabył przez okres dwóch miesięcy, ostatni raz w maju 2010 r./ k. 2727/. Także w toku postępowania przygotowawczego wskazał, iż w maju 2010 r. nabył marihuanę od K . P.. Stąd też podnoszony zarzut jest w równym stopniu bezzasadny jak i nie zrozumiały.

Odnosząc się do zarzutu obrazy art. 424§1 pkt 1 k.p.k. należy stwierdzić, iż istotnie uzasadnienie zaskarżonego wyroku bardzo lapidarnie ujmuje kwestie które zostały wskazane w apelacji w uzasadnieniu tego zarzutu. Jednakże uzasadnienie skarżonego wyroku co do zasady spełnia swe wymogi. Pozwala bowiem prześledzić tok rozumowania sądu pierwszej instancji. W odpowiedzi na podnoszony zarzut sąd odwoławczy wskazuje, iż odpowiednie odniesienie do tej części rozważań mają rozważania zawarte w odpowiedzi na apelację A . A., w której to apelacji postawiono również zarzut obrazy art. 424§1 pkt 1 k.p.k. A przede wszystkim należy podnieść, że analiza zgromadzonego materiału dowodowego pozwoliła na ocenę i skorygowanie rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji w związku ze stawianymi zarzutami w apelacji K . P., dotyczącymi obrazy art.424§1 pkt 1 k.p.k.

W apelacji podniesiono także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku. Zarzut ten sprowadza się do dwóch przypisanych oskarżonemu przestępstw. Oskarżony przyznał się do posiadania 0,29 g kokainy/ zarzut VIII/ aktu oskarżenia. Autor apelacji kwestionując ustalenia faktyczne podnosi, że oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Faktem jest, że K . P. nie przyznał się do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej oraz do przywozu i wprowadzania do obrotu środków odurzających. Jednakże są inne dowody, które pozwoliły na dokonanie sądowi pierwszej instancji kwestionowanych ustaleń. Wskazano już wyżej na dowody z zeznań T. N. (1), wyjaśnień B. K. (1) i A. A. (1) oraz protokołów przeszukań i opinii biegłych z zakresu badań chemicznych. W zestawieniu z tymi dowodami sąd pierwszej instancji zasadnie dokonał krytycznej oceny wyjaśnień K . P.. Te wyjaśnienia zasługiwały na krytyczną ocenę również z uwagi na brak spójności w tych wyjaśnieniach. K . P.

miał prawo nie przyznawać się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Obrął taką linię obrony, która w konfrontacji z innymi dowodami okazała się bezskuteczna.

Skorygowano okres przynależności oskarżonego do zorganizowanej grupy przestępczej. Sąd Apelacyjny podziela stanowisko sądu pierwszej instancji, iż K. P. był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej założonej i kierowanej przez A. A.. W odpowiedzi na ten zarzut mają odniesienie rozważania zawarte w odpowiedzi na apelację A. A.. W uzupełnieniu wskazanych rozważań zawartych w odpowiedzi na apelację A. A. należy podnieść jeszcze następujące argumenty. Wskazania wiedzy oraz doświadczenia życiowego uczą, że między oskarżonymi musi być szczególne zaufanie aby zostali wtajemniczeni w proceder przestępstw polegających na nabyciu, przemyśle i wprowadzaniu narkotyków do obrotu. Tym bardziej gdy proceder dotyczy tych przestępstw popełnianych na tak dużą skalę jak w przedmiotowej sprawie. Takim zaufaniem obdarzył A. A. K. P.. Jadąc po narkotyki do Holandii z B. K. zabrał dwukrotnie K. P.. Wychodził z nim po zakup narkotyków. K. P. czynnie uczestniczył w pakowaniu narkotyków. Dał B. K. pieniądze na podróż do W. z Holandii. Instruował go w zakresie przewozu narkotyków. Odebrał narkotyki od B. K. we W.. A co przy tym szczególnie istotne zapłacił B. K. za przywóz marihuany. Przechowywał marihuanę dla A. A.. Sam także wprowadzał do obrotu marihuanę. W ocenie sądu odwoławczego sąd pierwszej instancji miał podstawy do przyjęcia, iż K. P. był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej założonej i kierowanej przez A. A..

Bezzasadny jest zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych kar jednostkowych oraz kary łącznej. Mimo powyższej oceny zaskarżony wyrok należało zmienić w zakresie kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz orzec nową karę łączną. Jest to wynikiem dokonania nowych korzystnych ustaleń dla oskarżonego w zakresie czasokresu przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej oraz ilości przewiezionej do Polski z Holandii marihuany.

Kary jednostkowe zostały orzeczone w granicach zbliżonych do dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Karę łączną sąd pierwszej instancji orzekł z zastosowaniem zasady absorpcji. Stąd też gdy się zważy na powyższe oraz rozmiary przestępczej działalności oraz szczególnie wysoką społeczną szkodliwość czynów przypisanych oskarżonemu to nie sposób ocenić, iż kara została orzeczona z naruszeniem art. 53§1 i 2 k.k. i jest rażąco niewspółmierna. Poza powyższymi rozważaniami w odpowiedzi na omawiany zarzut odniesienie mają również rozważania zawarte w odpowiedzi na apelację A. A. w związku z zarzutem rażącej niewspółmierności kary postawionym także w apelacji A. A.. Mając na uwadze kierunek apelacji oraz ustalenia sądu pierwszej instancji dotyczące kary łącznej, także sąd odwoławczy orzekł nową karę łączną z zastosowaniem zasady absorpcji.

Brak jakichkolwiek podstaw do umorzenia postępowania w zakresie przestępstwa przypisanego K. P. w punkcie XII części dyspozytywnej skarżonego wyroku jak wnosi apelujący. Odpowiedzialność za ten czyn nie można oceniać w oderwaniu od całej przestępczej działalności oskarżonego. Umorzenie postępowania należy rozważać gdyby orzeczenie kary nie było celowe. Taka sytuacja w przedmiotowej sprawie nie występuje.

W odniesieniu do K. P. sąd pierwszej instancji orzekł przepadek 84 000 złotych tytułem korzyści majątkowej uzyskanej z popełnionego przestępstwa przypisanego mu w punkcie X części dyspozytywnej skarżonego wyroku/punkt XI/ wyroku. W tym zakresie wyrok należało zmienić. Wskazano już wcześniej, iż K. P. można przypisać udział w nabyciu i przewozie do Polski z Holandii 6 488,33 g marihuany, 3784,90 g amfetaminy oraz 506,35 g (...). Zgodnie z treścią art. 45§1 k.k. sąd orzeka przepadek korzyści majątkowej pochodzącej z popełnienia przestępstwa gdy nie podlega ona przypadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44§1 lub 6 k.k. Z wyżej wskazanych narkotyków zabezpieczono : 506,35 g (...), 3784,90 g amfetaminy oraz 6007,09 g marihuany/ k. 147, 162,181-185, 742,767-778/. W punkcie XLIV części dyspozytywnej skarżonego wyroku sąd orzekł przepadek wskazanych narkotyków. Ustalono, iż oskarżony sprzedał 200 g. marihuany po 17,50 zł co daje kwotę 3500 złotych. Do takiej kwoty zmniejszono orzeczoną w wyroku przez sąd pierwszej instancji kwotę tytułem przypadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa. W dalszej części tych rozważań mają odniesienie rozważania zawarte w odpowiedzi na apelację A.A., a zwłaszcza wskazane orzecznictwo w zakresie liczenia kwoty podlegającej przypadkowi tytułem korzyści osiągniętych z popełnionego przestępstwa.

Oskarżony K. P. pozbawiony jest wolności w przedmiotowej sprawie od 29.05. 2009 r./k. 455/. Sąd też zgodnie z art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności należało zaliczyć oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 29.05. 2009 r. do 09.05.2012 r.

W odniesieniu do apelacji złożonej w imieniu **Ł. K. (1)**.

Apelacja zasługuje na częściowe uwzględnienie. W punkcie 1,2 i 3 apelacji postawiono zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Z tak postawionym zarzutem nie można się zgodzić. Zważyć należy, że podstawę ustaleń faktycznych dotyczących przestępstw przypisanych Ł. K. (1) stanowią przede wszystkim jego wyjaśnienia, wsparte wyjaśnieniami współoskarżonych. Jak wyjaśnił oskarżony Ł. K./ k. 1553/, zaczęło się wszystko miesiąc do dwóch miesięcy po opuszczeniu więzienia przez G.. A. A. opuścił Zakład Karny 28.03.2009 r./ k. 415/. W marcu lub w kwietniu 2010 r. pokłócili się, od tego momentu nie widział A. A. i nie dzwonił do niego/ k. 1553 i k. 1582/. Te wyjaśnienia harmonizują z wyjaśnieniami M. P./ k.1163/, w których podał, iż A. A. zdecydował, że tną koszty i odbiją od K.. A. A. miał kłopoty z Ł. K.. Przytoczone fragmenty wyjaśnień wskazują jednocześnie, że nie może być mowy o dobrowolnym zaprzestaniu działalności w zorganizowanej grupie przestępczej przez Ł. K., jak podnosi autor apelacji w zarzucie sformułowanym w punkcie piątym, a tym samym o obrazie przepisu prawa materialnego, a to art. 259 k.k.

Wracając do analizy wyjaśnień Ł. K./ k. 1553/ to podał on, iż pierwszy wyjazd do Holandii z A. A. miał miejsce około dwa miesiące po opuszczeniu Zakładu Karnego przez A. A.. Ostatni wyjazd był zimą 2010 r./ k. 1554/. Oskarżony był jedynie kierowcą. Łącznie z A. A. pojechał do Holandii osiem razy i za każdym razem przywozili po 5 kg marihuany. Wyjazd był M. 124 A. A. zarejestrowanym na Ł. K.. Marihuana była chowana w nadkole.

W dniu 31.07.2009r. Zakład Karny opuścił M. P./ k. 1149/. Od razu skontaktował się z A. A., który jest dobrym kolegą M. P.. Umówili się, że A. A. zacznie organizować ludzi i transporty marihuany, a M. P. zorganizuje dealerów i zajmie się dystrybucją narkotyków na terenie W.. A. A. miał pieniądze na narkotyki i ostatnie słowo. Załatwił na wyjazdy Ł. K. i B. K./ k. 1167/.

Ł. K. wyjaśnił, że zna współoskarżonych z wyjątkiem B. K.. Przyznał jednak, iż była sytuacja w 2009 r. we W. przy ul. (...), gdzie przyniósł A. A. 5 kg. marihuany. A. A. był w towarzystwie młodego chłopaka, w którym rozpoznał B. K.. B. K. wyjaśnił, iż to zdarzenie miało miejsce wrzesień-listopad 2009 r./ k. 998/. Dopiero w kolejnych wyjaśnieniach Ł. K. przyznał, że z B. K. razem był również w W. po amfetaminę/ k. 1565/.

Z wyjaśnień Ł. K. wynika, że dwukrotnie był po amfetaminę. Był kierowcą A. A.. To A. A. powiedział mu, że jadą w kierunku W.. Jechały dwa samochody. Były to samochody A. A.. Ł. K. jechał M. a A. prowadził B. K.. W czasie tego wyjazdu B. K. otrzymał mandat. A. A. „ opieprzył „ go, że za blisko trzymał się za A. i za szybko jechał. Ł. K. wyjaśnił również, iż po przyjeździe we wskazane miejsce A. A. przyniósł reklamówkę, powiedział że jest klocek amfetaminy, co oznaczało jeden kilogram i kazał mu schować ją w nadkole. W odniesieniu do kolejnego wyjazdu po amfetaminę Ł. K. wyjaśnił, że był z M. P.. To A. A. powiedział mu, że pojedzie z M. P.. W tym miejscu ponownie celowym jest odwołanie się do wyjaśnień M. P./ k. 1162/. Wyjaśnił on, że Ł. K. dokładnie wiedział po co jadą. Za wyjazdy płacił mu A. A.. Samochód miał specjalny schowek. We W. Ł. K. jeździł do warsztatu gdzie mógł wypakować amfetaminę.

Z przytoczonych wyżej wyjaśnień wynika, iż ustalenia sądu pierwszej instancji są prawidłowe w zakresie udziału Ł. K. w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez A. A.. Z tych wyjaśnień jednoznacznie wynika kto wydawał polecenia, kto płacił, kto stawiał wymagania. A więc kto był szefem. Był nim A. A.. Określona też była rola Ł. K.. Był kierowcą. Z pełnym rozeznaniem uczestniczył w przestępczym procederze. Czerpał z tego korzyści w postaci pieniędzy za przewóz narkotyków. Znał osoby uczestniczące w przestępczym procederze. Był osobą zaufaną A. A.. Jego kolegą ze szkoły zawodowej /k. 1607/. Zważyć należy, że to zaufanie posunięte było tak daleko, że Ł. K. zarejestrował na siebie samochód stanowiący własność A. A.. Znał w tym samochodzie schowek przygotowany do przewożenia narkotyków. Mając powyższe na uwadze oraz rozważania zawarte w odpowiedzi na apelację A. A., a dotyczące zorganizowanej grupy przestępczej, które to rozważania mają także odniesie do apelacji Ł. K., Sąd

Apelacyjny ocenia, iż prawidłowo ustalono udział Ł . K. w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez A . A..

Prawidłowe są również ustalenia dotyczące ilości marihuany przywiezionej przez Ł . K. wspólnie z A . A.. Wskazano wyżej, iż z wyjaśnień Ł . K. wynika, że pierwszy wyjazd do Holandii z A . A. był krótko po opuszczeniu Zakładu Karnego przez A . A.. Tak też wyjaśnił A . A./ k. 415/. Wyjazdy były do zimy 2010 r./ k. 1554/. Za każdym razem przywozili po 5kg marihuany, czyli w ciągu 8 wyjazdów przywieźli 40 kg marihuany. Za kurs dostawał po 2000zł, a za trzy ostatnie kursy dostawał po 3000 złotych. Czyli łącznie otrzymał 19 000 złotych/ 5razy po 2000zł i 3 razy po 3000 zł./ Takie były początkowe wyjaśnienia Ł . K. złożone swobodnie i dobrowolnie/ k. 1553/, po wyjaśnieniach z dnia 24.08.2010 r./ k. 1549/, w których zaprzeczył aby z A . A. przywoził narkotyki z Holandii. Ewolucja w wyjaśnieniach tego oskarżonego nastąpiła w czasie konfrontacji z A . A./ k. 1611/. Także składając wyjaśnienia przed sądem Ł . K. podał, że wyjazdów do Holandii było osiem. Dwa wyjazdy były turystyczne, a jeden wyjazd był do P.. Za dwa wyjazdy do Holandii otrzymał po 2000zł, a za kolejne trzy wyjazdy otrzymał po 3000 zł. W czasie jednego wyjazdu był z nimi M . P.. Nie uczestniczył w transakcjach i nie wie ile było narkotyków. Nikogo się nie boi. Nie było gróźb pod jego adresem.

Wyjaśnienia złożone przed sądem przez Ł . K. to obrona przez niego linia obrony w tym obrony A . A.. Do takiej oceny upoważniają wcześniejsze wyjaśnienia Ł . K./ k. 1581/, w których podał, że miał groźby ze strony A . A.. Powiedział mu A . A., że jeżeli kiedykolwiek wyjdzie na jaw ten proceder to przestrzeli mu kolano. Konflikt między oskarżonymi został ujawniony również w toku procesu/ k.2744/.

Opierając się na przytoczonych wyżej wyjaśnieniach Ł . K. skorygowano zaskarżony wyrok w punkcie XXV w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie XV aktu oskarżenia ustalając, że oskarżony Ł . K. (1) brał udział w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 2 000,00 gramów. Z wyjaśnień Ł . K. wynika, że za wyjazdy płacił mu A . A. i potraçał mu z 1000 zł po 700zł tytułem długu/ k.2682/.

Rację ma obrońca oskarżonego Ł . K. (1) podnosząc, iż R. P. (1) słuchany w charakterze świadka na rozprawie w dniu 10.08.2011 r./k. 2725v./ nie został pouczony o treści art. 182§3 k.p.k. Jest to oczywista obraza przepisu prawa procesowego, która nie ma jednak wpływu na treść skarżonego wyroku wobec Ł . K. (1). Przede wszystkim okolicznościom wynikającym z zeznań R. P. nie przeczy Ł . K.. R. P. mógł by odmówić zeznań. W takiej sytuacji sąd zobligowany byłby do odczytania jego wyjaśnień zgodnie z art. 391§2 k.p.k. W istocie do takiej sytuacji doszło wobec oświadczenia R. P., który podał, że nie pamięta szczegółów i chce podtrzymać dotychczas złożone wyjaśnienia. Sąd odczytał wyjaśnienia R. P., które ten podtrzymał. Zważyć również należy, że faktom podanym przez R. P. nie przeczy również M . P. oraz A . A. i B . K..

Autor apelacji podniósł także zarzut obrazy przepisu prawa materialnego, a to art. 60§3 k.k. Obrońca oskarżonego dowodzi, że wobec Ł . K. są spełnione warunki do obligatoryjnego zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary. Nie można zgodzić się ze stanowiskiem prezentowanym w apelacji. Zważyć należy, iż sąd pierwszej instancji w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku rozważył kwestię nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec Ł . K.. Słusznie ten sąd uznał, iż brak podstaw do stosowania art. 60§3 k.k. wobec Ł . K.. Oskarżony nie przyznał się do stawianego mu zarzutu/ k. 1547/. Późniejsze jego wyjaśnienia są wynikiem przede wszystkim posiadania przez organy prowadzące postępowanie przygotowawcze informacji dotyczących przestępczej działalności oskarżonego. Dla potwierdzenia tej oceny celowym jest odwołanie się do wyjaśnień M . P.. Wyjaśnił on już 16.07 2010 r./ k. 1162/ i 13.08.2010 r./ k. 1167/ na temat wyjazdów Ł . K. po narkotyki, jego roli oraz udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Ł . K. składając wyjaśnienia 24.08.2010 r./k. 1547/ nie ujawnił okoliczności, o których mowa w art. 60§3k.k., zaprzeczył swemu udziałowi w popełnieniu przestępstw. Nie podał również informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotnych okoliczności jego popełnienia. W dalszych swych wyjaśnieniach przyznał fakty znane prowadzącym postępowanie przygotowawcze. Sąd Apelacyjny zwrócił już uwagę wyżej na zmianę wyjaśnień składanych przez Ł . K.. A zatem brak podstaw do stosowania względem Ł . K. art. 60§3k.k. Na stosowanie instytucji obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary zasługuje tylko ten sprawca, który w toku całego postępowania konsekwentnie w sposób spójny i jednolity dostarczył takich informacji, które pozwoliły na dokonanie ustaleń faktycznych. W przedmiotowej sprawie w dużej części ustalenia faktyczne opierają się

na wyjaśnieniach Ł . K.. Jednakże analizując wyjaśnienia Ł . K. nie można nadać im waloru jednolitości, a tym samym dążenia do ujawnienia informacji i okoliczności, o których mowa w art. 60§3k.k. W odpowiedzi na ten zarzut apelacji mają również odniesienie rozważania zawarte w odpowiedzi na apelację M . P..

Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kar wymierzonych Ł . K. na wstępie należy wskazać, iż aktualne są w odpowiedzi na apelację Ł . K. rozważania zawarte w odpowiedzi na apelację A . A. dotyczące wymiaru kar.

Kary jednostkowe orzeczone wobec Ł . K. uwzględniają ogromną społeczną szkodliwość przestępstw popełnionych przez oskarżonego a także jego postawę w toku całego postępowania karnego. Sąd pierwszej instancji przy wymiarze tych kar nie stracił z pola widzenia, że oskarżony ostatecznie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw. Jego rola w czasie popełnianych przestępstw nie była wiodąca. Stąd też kary jednostkowe oscylują w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Karę łączną pozbawienia wolności sąd pierwszej instancji orzekł z zastosowaniem zasady absorpcji. Między przestępstwami przypisanymi Ł . K. istnieje ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy. Stąd też mając na względzie tę okoliczność oraz postawę oskarżonego w toku całego postępowania karnego Sąd Apelacyjny uznał, iż są podstawy aby tę karę łączną wobec oskarżonego orzec z zastosowaniem zasady absorpcji.

Ł . K. (1) został zatrzymany 23.08.2010 r./ k.1517/, a następnie tymczasowo aresztowany do 06.09.2010 r./ k.2868/. Stąd też okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie należało zaliczyć na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności.

W odniesieniu do apelacji złożonej w imieniu oskarżonego **M. P. (1)**.

Apelacja zasługuje na częściowe uwzględnienie. W apelacji podniesiono zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w odniesieniu do przypisanego M. P. (1) przestępstwa z art. 258§1 k.k., a więc udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Zarzut nie jest trafny. W odpowiedzi na ten zarzut Sąd Apelacyjny wskazuje, iż mają pełne odniesienie rozważania zawarte w odpowiedzi na apelację oskarżonego A . A., w której to apelacji również kwestionowano istnienie zorganizowanej grupy przestępczej. M . P. negował werbalnie swój udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Jednakże w swych wyjaśnieniach podał fakty, które pozwoliły na ocenę, iż działała zorganizowana grupa przestępcza, a w jej strukturach funkcjonował M . P.. To właśnie przede wszystkim wyjaśnienia M . P. stały się podstawą ustaleń faktycznych w zakresie funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej. Te wyjaśnienia były już kilkakrotnie cytowane, stąd też w tym miejscu ograniczono się jedynie do wskazania kart z tymi wyjaśnieniami/ k. 1149.1167/.

Autor apelacji zarzucił również obrazę przepisu prawa materialnego, a to art. 60§3 k.k. Tak postawiony zarzut jest trafny. Sąd Okręgowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zajął stanowisko w zakresie możliwości zastosowania art. 60§3 k.k., a więc instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec M . P./ k. 3025v./. Jednakże argumentacja tego sądu nie zasługuje na aprobatę sądu odwoławczego.

Do obligatoryjnego zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary niezbędne jest łączne występowanie wymienionych w art.60§3 k.k. warunków:

- a) współdziałanie z innymi osobami przy popełnieniu przestępstwa,
- b) ujawnienie informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa,
- c) ujawnienie musi być dokonane przed organem powołanym do ścigania przestępstw,
- d) ujawnienie musi dotyczyć istotnych okoliczności przestępstwa.

Współdziałanie z innymi osobami przy popełnieniu przestępstwa oznacza, że w grę może wchodzić współdziałanie z co najmniej dwiema osobami. Rozumieć należy to współdziałanie zgodnie ze znaczeniem nadanym temu pojęciu

przez przepisy zawarte w rozdziale II kodeksu karnego. Osobą „współdziałającą” ze sprawcą w ujęciu powyższych przepisów jest więc współsprawca, tzn. sprawca kierowniczy, sprawca polecający, podżegacz i pomocnik, przy czym wszystkie te postaci współdziałania dotyczą konkretnego czynu zabronionego, nie zaś pewnych wspólnych działań, w trakcie których popełniane są różne przestępstwa/ tak też SA w Katowicach w wyroku z dnia 17.02.2000 r. sygn. II AKa 1/00 Lex/.

Porównując treść art. 60§3 k.k. z treścią art. 60§4 k.k. nasuwa się wniosek, że dla obligatoryjnego zastosowania nadzwyczajnego zastosowania złagodzenia kary na podstawie art. 60§3 k.k. nie jest niezbędne, aby ujawnione informacje dotyczące osób współdziałających oraz okoliczności popełnienia, były organom ścigania nieznane/ Z. Sienkiewicz, Kodeks Karny Komentarz, tom II, s. 130, ARCHE s.c. Gdańsk 1999/. Takie też zajął stanowisko SN w uchwale z dnia 25.02. 1999 r. I KZP 38/98 – Lex. W myśl tej uchwały „ Warunkiem stosowania obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, przewidzianego w art. 60§3 k.k., jest przekazanie organowi powołanemu do ścigania przestępstw, przez sprawcę przestępstwa popełnionego we współdziałaniu(w rozumieniu przepisów zawartych w rozdziale II k.k.) z co najmniej dwiema osobami, wszystkich istotnych w sprawie, posiadanych przez niego informacji o osobach współdziałających z nim w popełnieniu tego przestępstwa oraz okoliczności jego popełnienia, niezależnie od tego, czy informacje te były już organowi ścigania znane, a także od tego, na jakim etapie postępowania przygotowawczego – prowadzonego w tej sprawie – nastąpiło przekazanie takich informacji”.

Jednak w późniejszej uchwale z dnia 29.10.2004 I KZP 24/04 – OSNKW 2004/10/92 – Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że „ Użyty w art. 60§3 k.k. termin ujawni oznacza przekazanie przez sprawcę organowi powołanemu do ścigania przestępstw określonych tym przepisem wiadomości dotychczas temu organowi nieznanymi lub takimi, które – według wiedzy sprawcy – są temu organowi nieznane”. Taki pogląd dotyczący terminu „ujawni” został ugruntowany w orzecznictwie. Wskazać należy również, że „ Potwierdzenie przez oskarżonego w toku przesłuchania przed organem powołanym do ścigania przestępstw wiedzy tegoż organu o popełnionych przez niego czynach, których opis został zawarty w treści postanowienia o przedstawieniu zarzutów, nie stanowi ujawnienia informacji, o których mowa w art. 60§3 k.k./ por. wyrok SN z 20 lutego 2003 r. – II KK 113/02, OSNKW, z. 5-6/2003, poz.52 oraz wyrok SA we Wrocławiu z 25 maja 2006 r. – II AKa 129/06, Lex/

Przez okoliczności „ istotne” w orzecznictwie Sądu Najwyższego rozumie się nie tylko stanowiące ustawowe znamiona przestępstwa, ale również jego rozmiary, sposób działania, wielkość wyrządzonej szkody oraz osoby, które brały w nim udział, a bardziej generalnie – wszystkie znane sprawcy okoliczności, które mają znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy/ por. wyrok SN z dnia 21.10.2001 r. V KK 282/02 Lex/.

Powyższe zapatrywania judykatury należy przenieść na grunt ocenianej postawy M . P.. Oskarżony został zatrzymany 01.06.2010 r./ k.1046/. W dniu 02.06.2010 r. postawiono mu zarzut/ k. 1127/ udziału w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci 380 gramów marihuany oraz 100 gramów heroiny, które przekazał na przechowanie B . K. oraz posiadania bez wymaganego zezwolenia broni palnej i amunicji. Do tak postawionych zarzutów oskarżony nie przyznał się/ k. 1133/. Wskazane wyżej zarzuty zostały postawione w oparciu o wyjaśnienia B . K., złożone 01.06.2010 r./ k. 897 i nast./.

Składając wyjaśnienia 11.06.2010r. oraz kolejne/ k.1152-1164/ w związku z zarzutami postawionymi mu 02.06.2010 r./ k. 1149/ M . P. przyznał się do :

- zakupu od A . A. 7 kg marihuany po 14 000zł za kilogram, którą sprzedawał po 16-18 zł za gram,
- zakupu 350 gramów heroiny,
- zakupu 10 gramów kokainy,
- zakupu 8000 gramów amfetaminy. Wskazał osoby, od których nabywał narkotyki, a także osoby, którym zbywał narkotyki oraz cenę za jaką kupił narkotyki i po jakiej cenie je sprzedawał. Wyjaśnił, że w okresie od sierpnia 2009 r. do marca 2010 r. zbył S. P. 7800 gramów amfetaminy, 3500 gramów marihuany oraz 100 gramów heroiny, a M.

F. (1) zbył 100 gramów amfetaminy oraz 100 gramów marihuany. Podał również, że narkotyki przechowywał u B. K.. Z wyjaśnień M. P. wynika również po jakiej cenie zbywał narkotyki. Marihuanę sprzedawał po 16-18 zł za gram, amfetaminę po 14 000zł za kg, heroinę po 130 zł za gram a kokainę po 150 zł za gram.

A więc powyższe wyjaśnienia wskazują, że M. P. sprzedał:

- 7000gramów marihuany po 16 zł za gram/k. 1149/ co dało sumę 112 000 zł,
- 8000 gramów amfetaminy po 14 zł za gram/ k.1158,1167/ co dało sumę 112 000 zł,
- 350 gramów heroiny po 130 zł za gram/ k. 1152/ co dało sumę 45 500 zł,
- 10 gramów kokainy po 150 zł za gram/ k. 1173/ co dało sumę 1 500 zł. Łączna suma wskazanych transakcji wyniosła 274 500 złotych. Przyznał się również do posiadania bez wymaganego zezwolenia broni palnej i amunicji.

Wskazane wyjaśnienia M. P. stały się podstawą postawienia mu w dniu 04.10.2010 r. nowych zarzutów w tym udziału w zorganizowanej grupie przestępczej/ k. 1187/, a w konsekwencji oskarżenia go. Także w oparciu o te wyjaśnienia doszło do ponownego zatrzymania S. P./ k. 1284 i 1358/ i postawienia mu nowych zarzutów/ k. 1285 i 1368/, a w konsekwencji do prawomocnego skazania tego oskarżonego. Zarzut postawiono także M. F., który w konsekwencji dobrowolnie poddał się karze.

M. P. konsekwentnie podtrzymywał swe wyjaśnienia, także przed sądem / k. 2682v./. Jego wyjaśnienia stały się podstawą ustaleń faktycznych wyroku skazującego tego oskarżonego oraz innych oskarżonych występujących w tej sprawie.

Reasumując powyższe Sąd Apelacyjny ocenił, iż M. P. spełnił przesłanki z art. 60§3 k.k. w odniesieniu do dwóch przypisanych mu przestępstw, a to w punkcie XXVIII i XXIX części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Fakt, że oskarżony nie przyznał się do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej nie ma wpływu na zastosowanie obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary także w odniesieniu do występku z art. 258§1k.k. Oskarżony jedynie werbalnie zaprzeczył popełnieniu tego przestępstwa. Jednakże podał fakty, które stały się podstawą ustaleń faktycznych w odniesieniu do niego jak i pozostałych członków zorganizowanej grupy przestępczej.

Zasady nadzwyczajnego złagodzenia kary wskazuje art. 60§6 i §7 k.k. Zgodnie z art. 60§6pkt 4 k.k. jeżeli czyn stanowi występki, przy czym dolną granicą ustawowego zagrożenia jest kara pozbawienia wolności niższa od roku, sąd wymierza grzywnę albo karę ograniczenia wolności.

Występek z art. 258§1 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Drugi z przypisanych oskarżonemu występki, a stypizowany w art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożony jest karą od 2 do 12 lat pozbawienia wolności. Z tym, że taka sankcja została wprowadzona dopiero ustawą z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw/ Dz. U. Nr 117, poz. 678, pkt 13 art. 1/. W dacie popełnienia przestępstwa przypisanego M. P./ sierpień 2009- 30 maja 2010/ występki z art. 56 ust. 3 omawianej ustawy zagrożony był karą pozbawienia wolności do lat 10, a więc jego dolna granica ustawowego zagrożenia wynosiła 1 miesiąc/ art. 37 k.k. w zw. z art. 116 k.k./. Zgodnie z zasadą intertemporalną wyrażoną w art. 4§1 k.k. ustawą względniejszą dla M. P. jest ustawa obowiązująca w dacie popełnienia przypisanego mu przestępstwa. A zatem zasady nadzwyczajnego złagodzenia kary w obu przypadkach określa art. 60§6pkt 4 k.k. Stąd też stosując obligatoryjne nadzwyczajne złagodzenie kary sąd miał obowiązek wymierzyć karę grzywny albo karę ograniczenia wolności.

Na rozprawie w dniu 16 listopada 2011 r./ k. 2919v./ oskarżony oświadczył, iż prowadzi działalność gospodarczą. W takiej sytuacji uregulowania zawarte w kodeksie karnym dotyczące wymiaru kary nakazują sięgnięcie po karę grzywny. Takie też kary orzeczono stosując nadzwyczajne złagodzenie kary. Przy wymiarze jednostkowych kar grzywnien uwzględniono społeczną szkodliwość czynów przypisanych oskarżonemu, korzyść jaką osiągnął z popełnionego przestępstwa wprowadzenia do obrotu znacznych ilości narkotyków oraz kierunek apelacji i ustalenia sądu pierwszej

instancji dotyczące wymiaru kary grzywny. W dalszej części mają odniesienie rozważania dotyczące kary zawarte w odpowiedzi na apelację A . A..

W punkcie XXX części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku sąd pierwszej instancji orzekł przepadek 300 000 złotych tytułem korzyści majątkowej uzyskanej przez M . P. z popełnionego przestępstwa przypisanego mu w punkcie XXIX. Wyrok skorygowano w związku z wyżej przedstawionymi wycenieniami.

Oskarżony był pozbawiony wolności w okresie od 01.06.2010 r./ k. 1046/ do 06.10.2010 r./ k. 1194/. Stąd też okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie zaliczono na poczet orzeczonej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za występki z art. 263§2 k.k./ pkt XXXI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku/.

W odniesieniu do apelacji złożonej w imieniu oskarżonego **K. B.**.

Apelacja zasługuje na częściowe uwzględnienie. W apelacji postawiono zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, a dotyczący udziału oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej. Zarzut nie jest trafny. W odpowiedzi na ten zarzut mają odniesienie rozważania zawarte w odpowiedzi na wcześniej omówione apelacje, a zwłaszcza rozważania zawarte w odpowiedzi na apelację A . A.. Zważyć należy również, iż treść wyjaśnień złożonych przez oskarżonego K. B./ k. 1743, 1837/ nie pozostawia wątpliwości co do trafności dokonanych ustaleń przez sąd pierwszej instancji. Zwrócić przy tym należy uwagę, że oskarżony przyznał się do stawianego mu zarzutu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej/k. 1790 i 1837/. Sąd Apelacyjny nie traci z pola widzenia wyjaśnień złożonych przez oskarżonego przed sądem/ k. 2684/. W tych wyjaśnieniach oskarżony zaprzeczył swemu udziałowi w zorganizowanej grupie przestępczej. Jednakże te wyjaśnienia zasługują na krytyczną ocenę w konfrontacji z wcześniejszymi wyjaśnieniami tego oskarżonego oraz w zestawieniu z wyjaśnieniami M . P./ k. 1162/. M . P. wskazał, iż K. B. był z nim i A . A. trzykrotnie po amfetaminę, którą po zakupie przez wymienionych przewoził pociągiem do W., a następnie oddawał A . A. i M . P.. Ostatni raz po amfetaminę jeździł także w towarzystwie (...). K.. K. B. miał przejąć część sprzedaży amfetaminy. Co też faktycznie nastąpiło. Nie ma żadnych wątpliwości, że wskazane dowody w sposób jednoznaczny pozwalają na ocenę, iż K. B. miał świadomość, iż uczestniczy w zorganizowanej grupie przestępczej. Był wtajemniczony w przestępczy proceder. Wiedział od kogo i gdzie jest nabywana amfetamina. Znał osoby uczestniczące w tym procederze. Wiedział też, iż to A . A. kieruje działalnością przestępczą. Znał też swoją rolę w tej grupie.

W dalszej części apelacja zarzuca błąd w ustaleniach faktycznych sprowadzający się do przyjęcia, iż K. B. zarzucanego mu czynu w punkcie XX w części wstępnej wyroku dopuścił się w warunkach określonych w art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. Wskazany czyn został przypisany oskarżonemu w punkcie XXXIV części dyspozytywnej skarżonego wyroku. Prawidłowo ten czyn zakwalifikowano w zw. z art. 65§1 k.k. gdyż jak już wcześniej wskazano oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej. Konsekwencją takiej kwalifikacji prawnej jest, iż do K.B. stosuje się przepisy dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie przewidziane wobec sprawcy określonego w art. 64§2 k.k. Treść przepisu art.65§2 k.k. wyłącza możliwość stosowania zaostżenia kary według kryteriów wskazanych w art. 64§2 k.k. jedynie do sprawcy przestępstwa z art. 258 k.k.

W punkcie XXXIV części dyspozytywnej skarżonego wyroku przypisano oskarżonemu popełnienie występkę z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1k.k. Wskazany występki został popełniony w okresie od sierpnia 2009 r. do lipca 2010 r. w warunkach czynu ciągłego. Art. 12 k.k. został powołany w kwalifikacji prawnej omawianego występkę. Za czas popełnienia przestępstw rozciągniętych w czasie, wieloczynowych, trwałych, a także o charakterze ciągłym, traktować należy ostatni moment działania sprawcy , w tym czas dokonania ostatniego z czynów składających się na realizację przestępstwa ciągłego/ por. wyrok SN z 15.04.2002 r. II KKN 38/01 Lex/. Oskarżonemu przypisano popełnienie omawianego występkę w warunkach art. 64§1 k.k., czyli powrotu do przestępstwa. Oskarżony był już kilka razy karany/ k.1762/. Jako podstawę recydywy przyjęto wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej Wydział II Karny z dnia 14 listopada 2001 r., którym to wyrokiem K. B. został skazany na karę 5 lat pozbawienia wolności m.in. za przestępstwo z art. 280§1k.k. Orzeczoną karę oskarżony odbył w okresie od 23 lutego 2001 r. do 25 listopada 2004 r./ k. 1777-1778/. Przytoczone fakty wskazują, iż oskarżony popełnił przypisany mu występki po upływie pięciu lat po odbyciu wskazanej kary. A tym samym brak przesłanek wskazanych

w art. 64§1 k.k. do przyjęcia recydywy z art. 64§1 k.k. do oskarżonego w zakresie występkę z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Z treści pisemnego uzasadnienia skarżonego wyroku wynika/ k. 3027/, iż sąd pierwszej instancji przeoczył, że inna była treść art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w dacie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu występkę, a inna w dacie orzekania. Stypizowany w art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii występkę zagrożony jest karą od 2 do 12 lat pozbawienia wolności. Z tym, że taka sankcja została wprowadzona dopiero ustawą z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw/ Dz. U. Nr 117, poz. 678, pkt 13 art. 1/. W dacie popełnienia przestępstwa przypisanego K. B./ sierpień 2009 lipiec 2010/ występkę z art. 56 ust. 3 omawianej ustawy zagrożony był karą pozbawienia wolności do lat 10, a więc jego dolna granica ustawowego zagrożenia wynosiła 1 miesiąc/ art. 37 k.k. w zw. z art. 116 k.k./. Zgodnie z zasadą intertemporalną wyrażoną w art. 4§1 k.k. ustawą względniejszą dla K. B. jest ustawa obowiązująca w dacie popełnienia przypisanego mu przestępstwa. Stąd też zaskarżony wyrok należało skorygować. Wskazane wyżej okoliczności Sąd Apelacyjny uwzględnił przy wymiarze kary za występkę z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Autor apelacji podniósł również zarzut obrazy art. 45§1k.k. Zarzut nie jest trafny co do zasady. Sąd Okręgowy trafnie przyjął, że podlegająca przypadkowi korzyść majątkowa, którą oskarżony osiągnął z popełnienia przypisanego mu przestępstwa, w rozumieniu art.45§1k.k., to nie osiągnięty przez niego zarobek łączący się z pomniejszeniem przysporzenia majątku o koszty jego uzyskania, a ekwiwalent wyrażony pieniędzmi, odpowiadający kwocie, rzeczy lub prawu uzyskanych ze zbycia, precyzyjnie określonego w przypisanym mu czynie, środka odurzającego lub psychotropowego/ tak też SA w Katowicach w wyroku z 24.01.2007 r. II AKa 420/06 oraz SA w Krakowie w wyroku z 24.01.2008 II AKa 255/07 – LEX/. Wskazany pogląd jest zgodny również z najnowszym orzecnictwem Sądu Najwyższego. W postanowieniu z dnia 26.08.2010 r. I KZP 12/10, OSNKW 2010/9/78 SN wyraził pogląd, że „ W skład korzyści majątkowej w rozumieniu art. 45§1 k.k., podlegającej przypadkowi, wchodzi również wszelkie wydatki poczynione przez sprawcę na uzyskanie przedmiotu pochodzącego z przestępstwa”. Autor apelacji odwołał się do uchwały Sądu Najwyższego z 30 stycznia 1980 r. , VII KZP 41/78, OSNKW 1980, z.3, poz.24, w której Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że korzyścią majątkową jest każde bezprawne przysporzenie majątku sobie lub innej osobie albo uniknięcie w nim strat. Omawiana uchwała nie wskazywała jakie elementy składają się na korzyść majątkową(jak należy ją wyliczać), lecz odpowiadała na pytanie o ocenę czy przez korzyść majątkową należy rozumieć każdą pozostającą w związku przyczynowym z przestępstwem korzyść majątkową, czy tylko mającą charakter bezprawny i zwiększającą w sposób niegodziwy majątek lub dochody.

Zgodzić należy się z apelującym, iż kwota podlegająca przypadkowi została wyliczona niewłaściwie. Wyjaśnienia M . P. pozwoliły na ustalenie, iż K. B. w czasie trzech wyjazdów po amfetaminę przywiózł łącznie 5-6 kilogramów amfetaminy/ k. 1162 i nast./. Z wyjaśnień K. B. wynika, że nabył od A . A. 1200 gramów marihuany oraz 1000 gramów amfetaminy. Z tego wprowadził do obrotu 600 gramów amfetaminy sprzedając ją po 12 złotych za gram co daje sumę 7200 złotych oraz 500 gramów marihuany po 18 złotych za gram co daje sumę 9000 złotych. A więc łączna suma uzyskana z wprowadzonych do obrotu narkotyków wyniosła 16. 200 złotych. Wskazane wyliczenia zostały dokonane w oparciu o wyjaśnienia K. B./ k. 1837 i nast./ z uwzględnieniem art. 5§2 k.p.k. K. B. podawał wartości sprzedanych narkotyków oraz ceny zbytu w przedziale od do. Przyjęto wartości minimalne z uwagi na brak możliwości podważenia tych wartości innymi dowodami. Kierując się powyższym skorygowano wyrok w zakresie ilości marihuany wprowadzonej do obrotu oraz kwoty ulegającej przypadkowi tytułem korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa wprowadzenia do obrotu znacznej ilości narkotyków.

Autor apelacji zarzucił również skarżonemu wyrokowi obrazę przepisów postępowania, a to art. 387 k.p.k. Po pierwsze należy zauważyć, że w uzasadnieniu zarzutu nie wskazano aby podnoszona obraza wskazanego przepisu miała jakikolwiek wpływ na treść wyroku. Zgodnie z art. 438 pkt 2 k.p.k. podstawę odwoławczą od orzeczenia może stanowić obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia. A po wtóre przede wszystkim zważyć należy, iż prawem sądu jest uwzględnienie bądź też nieuwzględnienie wniosku o dobrowolne poddanie się karze. Na rozprawie w dniu 20 lipca 2011 r./ k. 2686v./ oskarżony złożył oświadczenie, że chciałby

poddać się karze w trybie art. 387 k.p.k. W odpowiedzi na ten wniosek trafnie wskazano, iż wniosek mógł by być przez sąd uwzględniony gdyby okoliczności popełnienia przestępstwa nie budziły wątpliwości. Na rozprawie oskarżony przyznał się do popełnienia dwóch zarzucanych mu czynów, a odmiennie niż w postępowaniu przygotowawczym zajął stanowisko w zakresie zarzucanego mu występku kwalifikowanego z art. 258§1k.k. Rację ma apelujący, że przyznanie się oskarżonego nie należy do przesłanek warunkujących stosowanie instytucji wyrażonej w art.387 k.p.k. Jednakże w realiach przedmiotowej sprawy brak logiki w oświadczeniu złożonym przez oskarżonego. W takiej sytuacji racjonalnym było rozpoznanie sprawy K. B. na rozprawie łącznie z innymi współoskarżonymi.

Apelacja stawia również zarzut rażącej niewspółmierności kary. Z treści uzasadnienia apelacji wynika, że ten zarzut kierowany jest w odniesieniu do orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary grzywny. Z faktu, iż kara łączna pozbawienia wolności została orzeczona z zastosowaniem zasady absorpcji, można już wyprowadzić wniosek, że brak podstaw do oceny, iż jest to kara rażąco surowa. W odpowiedzi na ten zarzut apelacji mają również odniesienie rozważania zawarte w odpowiedzi na apelację A . A.. Niezależnie od argumentów podniesionych w apelacji Sąd Apelacyjny dokonał zmiany wyroku w zakresie kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec K. B.. Wskazano już wyżej na dwie istotne okoliczności jakie miały wpływ na wymiar kary za występki z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Ustalono, iż brak podstaw do przypisania K. B. tego występku w warunkach art.64§1k.k., a nadto wskazano, iż w dacie popełnienia tego występku obowiązywała ustawa względniejsza dla oskarżonego, którą należało zastosować. Mając na uwadze te okoliczności oraz pozostałe ustalenia sądu pierwszej instancji dotyczące wymiaru kary za ten występki Sąd Apelacyjny obniżył orzeczoną karę pozbawienia wolności do 1 roku i 6 sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Przypisany oskarżonemu czyn cechuje bardzo duża społeczna szkodliwość z uwagi na znaczną ilość narkotyków wprowadzonych do obrotu ,w obrocie których brał udział oskarżony. Jego działalność nie była jednorazowym zachowaniem lecz było to działanie rozciągnięte w czasie ukierunkowane na bezprawne czerpanie korzyści majątkowych. Oskarżony był już kilkakrotnie karany, w tym za przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Obok bardzo dużej społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i jego uprzedniej karalności nie stracono z pola widzenia postawy oskarżonego w toku całego postępowania. Oskarżony przyznał się ostatecznie do dwóch zarzucanych mu czynów. Ten fakt został uwzględniony przy wymiarze kary.

Trafnie Sąd Okręgowy ocenił, iż brak podstaw w odniesieniu do K. B. do obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary. W tym zakresie mają odniesienie rozważania zawarte w odpowiedzi na apelację M . P., a dotyczące zaistnienia przesłanek niezbędnych do zastosowania obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary. K. B. został zatrzymany 23.08.2010 r./ k. 1695/. Przedstawiono mu zarzuty w dniu 24.08.2010 r./ k. 1740/. Zarzut dotyczący narkotyków został oparty na faktach wynikających z wyjaśnień M . P. złożonych 16.07.2010 r./ k.1162/. Składając wyjaśnienia 24.08.2010 r. K. B. nie przyznał się do udziału wprowadzenia do obrotu znacznej ilości narkotyków/ k. 1744/. W kolejnych wyjaśnieniach podawał tylko część znanych mu faktów. Wynika to wprost z jego wyjaśnień/ k. 1837-1839/. Przed sądem zaprzeczył części swoich wyjaśnień/ 2686/. Stąd też należy stwierdzić, że na stosowanie instytucji obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary zasługuje tylko ten sprawca, który w toku całego postępowania konsekwentnie w sposób spójny i jednolity dostarczył takich informacji, które pozwoliły na dokonanie ustaleń faktycznych. A po wtóre zważyć należy, że wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał się do zarzucanych mu czynów są wynikiem przede wszystkim posiadania przez organy prowadzące postępowanie przygotowawcze informacji dotyczących przestępczej działalności oskarżonego.

Brak podstaw do oceny, iż orzeczona grzywna razi swą surowością. Do takiego wniosku upoważnia zestawienie wysokości orzeczonej grzywny z wysokością osiągniętej korzyści z przestępstwa.

Sąd Apelacyjny orzekł karę łączną pozbawienia wolności z zastosowaniem zasady absorpcji. Za takim ukształtowaniem tej kary, poza bliskim związkiem podmiotowym i przedmiotowym między pozostającymi w zbiegu realnym przestępstwami, przemawiał kierunek apelacji oraz stanowisko sądu pierwszej instancji zawarte w zaskarżonym wyroku.

Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Za taką oceną przemawia dotychczasowa droga życiowa oskarżonego. Był on już kilkakrotnie karany. Ten fakt nie stwarza

dotądniej prognozy kryminologicznej, która jest niezbędną przesłanką do stosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny orzekł w odniesieniu do apelacji oskarżonych jak na wstępie. Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowi art. 437§1i 2 k.p.k.

Orzeczenie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu uzasadnia treść §14pkt 5 i §2ust 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu/ Dz. U. Nr 163,poz.1348 ze zm./.

Orzeczenie o kosztach sądowych w tym o opłacie uzasadnia treść art. 636§1k.p.k. w zw. z art. 634k.p.k. w zw. z art. 633k.p.k i art.632 pkt 2 k.p.k. oraz art. 618§1pkt 1 i 11k.p.k. w zw. z §1ust. 1rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18.06.2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym/ Dz. U. Nr 108, poz. 1026 ze zm./ . Wysokość orzeczonych opłat uzasadnia art. 2 ust.1, art. 3 ust.1 i art. 8 oraz art.10 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych – tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm./.